

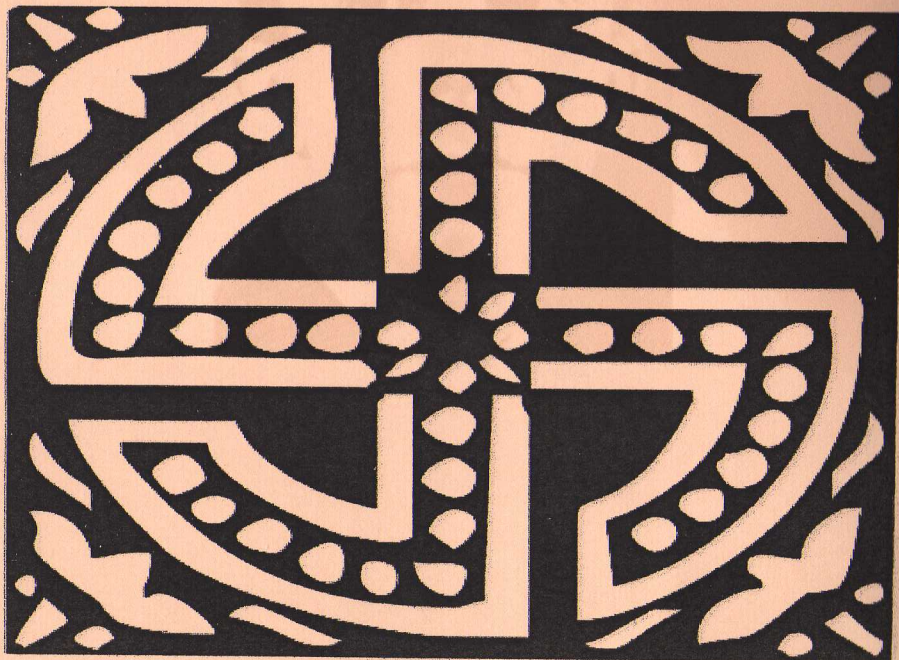
4 €

A black and white portrait of a young man with dark hair, wearing a suit and tie, looking directly at the camera. The image is a high-contrast, grainy photograph, possibly a photocopy or a stylized print. The man has a serious expression and is wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt and a dark tie. The background is a textured, mottled grey.

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

**«ΣΤΟΥΣ ΣΚΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΠΟΥΔΑΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ»
ΔΟΚΤΟΡ ΓΙΟΖΕΦ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ**

Αρχηγέ μου,
Εξοχώτατοι,
Αξιότιμοι ξένοι,
Σύντροφοι τοῦ κόμματος,

Εἰς τοὺς πολιτικῶς ἐνδιαφερομένους κύκλους τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης θεωρεῖται τὸ φαινόμενον τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅπως τοῦτο παρουσιάζεται διὰ μὲν τοῦ Μαρξισμοῦ εἰς τὴν θεωρίαν, διὰ δὲ τοῦ ρωσικοῦ Σοβιετικοῦ κράτους εἰς τὴν πράξιν, πάντοτε ἀκόμη ὡς μία πνευματικὴ ἐκδήλωσις καὶ πολιτικὴ πραγματικότης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης ὀφείλει νὰ συζητήσῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ ἐπίσης πνευματικῶς καὶ πολιτικῶς. Ἡ ἀντίληψις αὕτη ἀποδεικνύει μίαν πολλὴν ἐπικίνδυνον ἑλλειψιν κατανοήσεως ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ μορφήν καὶ τὴν φύσιν τοῦ διεθνoῦς Μπολσεβικισμοῦ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γενικῶς ἐννοοῦμεν, ὅταν λέγωμεν „Ἰδέα“ καὶ „Κοσμοθεωρία“, δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καλεῖται „Μπολσεβικισμός“. Διότι ἐδῶ πρόκειται περὶ μιᾶς παθολογικῆς καὶ ἐγκληματικῆς παραφροσύνης, ἡ ὁποία ἀποδεδειγμένως ἔχει ἐπινοηθῇ ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ διευθύνεται ἐπίσης ὑπὸ Ἰουδαίων μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν πολιτισμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως μιᾶς διεθνoῦς ἰουδαϊκῆς ἡγεμονίας ἐπ’ αὐτῶν.

Ὁ Μπολσεβικισμὸς μόνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον Ἑβραίων ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ καὶ μόνον τὸ ἄγονον ἔδαφος τῆς ἀσφάλτου τῶν κοσμοπόλεων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν δυνατότητα ἐξαπλώσεως. Ἡδυνήθη δὲ νὰ εὕρῃ εἴσοδον μόνον εἰς μίαν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία εἶχε βαθυτάτα συγκλονισθῇ καὶ ἀποσυντεθῇ ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς οικονομικῆς κρίσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο προσιτὴ καὶ δι’ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐγκληματικὴν παραφροσύνην.

Θὰ ἤθελον νὰ τονίσω ἐνταῦθα διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐὰν ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταί, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἥδη τῆς πολιτικῆς μας δράσεως μέχρι τῆς σήμερον, διεξηγάγομεν

τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ παγκοσμίου τούτου κινδύνου μὲ ἀπεριόριστον σφοδρότητα, οὐδόλως ὑπερησπίζομεν διὰ τοῦ ἀγῶνος μας τούτου οἰαδήποτε ἀντισοσιαλιστικὰ εἴτε κεφαλαιοκρατικὰ συμφέροντα. Ὁ ἀγὼν μας κατὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ δὲν εἶνε ἀγὼν ἐναντίον, ἀλλ' ἀκριβῶς ὑπὲρ τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἐγεννήθη δὲ ἀπὸ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἀληθὴς Σοσιαλισμὸς τότε μόνον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅταν θὰ ἔχη παραμερισθῇ τελείως τὸ χαμερπὲς καὶ τερατῶδες ἀποκύημα αὐτοῦ: ὁ ἐβραϊκὸς Μπολσεβικισμὸς. Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅμως, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διεξαχθῇ μὲ διαρκῇ ἐπιτυχίαν εἰμὴ μόνον ἀπὸ ἑνα λαόν, ὁ ὁποῖος ἠδυνήθη νὰ εὖρη εἰς μίαν ἐθνικὴν μορφήν σοσιαλιστικῆς ὁργανώσεως μίαν νέαν γενικὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἐθνικοῦ του βίου, ἥτις ἐπαρκεῖ καὶ διὰ τὰ μέτρα δυναμικῆς ἀξίας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ὁ ἀστικὸς κόσμος εἶνε, εἰς ὅλας τὰς χώρας, ἀσθενέστατος ἐναντι τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ τελείως ἀκατάλληλος διὰ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀγῶνα. Δὲν ἔχει ἀναγνωρίσῃ ἀκόμη διόλου τὸν Μπολσεβικισμόν εἰς τὰς θεμελιώδεις τάσεις του. Διὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ λυσιτελῶς κατ' αὐτοῦ, τοῦ ἐλλείπουν ἡ δύναμις τῆς κοσμοθεωρίας καὶ ἡ πνευματικὴ ἀποφασιστικότης τῆς κατευθύνσεως, ἡ ἱκανότης τῆς πολιτικῆς πίστεως καὶ ἡ ψυχικὴ ἰσχὺς τοῦ χαρακτήρος. Ὅχι μόνον δὲν ἔχει ὁ ἀστικὸς κόσμος τὴν ἀπαιτούμενην κατανόησιν περὶ τῆς φύσεως τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπιζητεῖ μάλιστα, ὅπου εὕρισκε τὴν πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν, νὰ συνάπτῃ μίαν σαθρὰν εἰρήνην μὲ αὐτόν, κατὰ τὴν θέσιν: „πρὸς ἀποσόβησιν χειροτέρας καταστάσεως“. Πᾶσα συμφωνία ὅμως, τὴν ὁποίαν συνάπτει ὁ ἀστικὸς κόσμος μὲ τὸν ριζοσπαστικὸν Μπολσεβικισμόν, ὁδηγεῖ κατ' ἀνάγκην καὶ πάντοτε, τελικῶς, εἰς τὴν νίκην τοῦ Μπολσεβικισμοῦ κατὰ τοῦ ἀστικοῦ κόσμου, συμφώνως πρὸς τὸν φυσικὸν νόμον, ὅτι ὁ ἀσθενέστερος ὑποκύπτει εἰς τὸν ἰσχυρότερον.

Ὁ Μπολσεβικισμὸς ὑπερνικᾷ πάντοτε ὅλας ἐκείνας τὰς πολιτικὰς ομάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν τὸν ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀδιάλλακτον ἐχθρότητα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι κινητοποιεῖ, χωρὶς δισταγμούς ἢ περιορισμούς, κατὰ τοῦ κράτους καὶ τῶν ὄχιων, συντηρητικῶν ἰδεῶν τὸν „ὑπανθρωπισμόν“ οὕτως εἰπεῖν, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται εἰς κάθε λαόν ὥς ἡ ὑποστάθμη αὐτοῦ. Ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε ἡ ὁργάνωσις τῶν ταπεινότερων ἐνστικτικῶν ἐνός λαοῦ πρὸς ἐξολόθρευσιν ὅλων τῶν ἀνωτέρας ἀξίας στοιχείων τῆς φυλῆς του. Κατὰ τὸ πλεῖστον, χρησιμο-

ποιεῖ ὥς ὄργανόν του μίαν δυναμικὴν ομάδα, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς μίαν βάνανσον μειονότητα καὶ μ' ἐγκληματικὴν ἀσυνειδησίαν εἰς ζητήματα τακτικῆς προχωρεῖ πρὸς τὸν κύριον πολιτικὸν σκοπὸν της: τὴν διὰ παντὸς τρόπον κατάρτησιν τῆς ἐξουσίας.

Ἡ προθυμία του πρὸς συμβιβασμὸς τακτικῆς φύσεως, ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ὥς πρόθεσις ἀποδοχῆς συμβιβασμῶν εἰς ζητήματα ἀρχῶν. Κατὰ βάσιν ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε πάντοτε ἀσυμβίβαστος. Ἐὰν προβαῖνῃ εἰς συμβιβασμούς, τὸ πράττει μόνον, ὅταν ἐλπίζῃ, ὅτι μέσῳ τοῦ συμβιβασμοῦ θὰ δυνήθῃ νὰ ὑφαρπάσῃ πολὺν εὐκολώτερον τὴν ἐξουσίαν εἰς ἓν κράτος. Καὶ δὲν διστάζει διόλου, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς ἐξουσίας, ν' ἀποκόψῃ τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τὸν ἐβρόθήσαν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρχήν. Μία ὄχι καὶ τόσον ἐλκυστικὴ ἄποψις διὰ τοὺς ἀστικούς πολιτικούς μερικῶν κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ἀκόμη, ὅτι μὲ τὸ ἡμερώτερον μέσον ἐνός „Λαϊκοῦ Μετώπου“ θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἐκρίζωσιν τοὺς δηλητηριώδεις ὁδόντας του!

Ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε ἡ δικτατορία τῶν ὑποδεστέρων ἀνθρώπων. Εἰς τὴν Ἀρχὴν ἀνέρχεται διὰ τοῦ ψεύδους καὶ ἐν τῇ Ἀρχῇ διατηρεῖται διὰ τῆς βίας. Πρέπει νὰ τὸν γνωρίξῃ τις καὶ νὰ τὸν ἔχῃ διαγνώσῃ μέχρι τῶν ἐσωτερικωτέρων μυστικῶν του, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ τὸν πλήξῃ ἀποτελεσματικῶς. Πρέπει νὰ κινητοποιηθοῦν ἐναντίον του ἡνωμένοι αἱ ἀνώτεροι καὶ πολυτιμώτεροι ἀξίαι ἐνός ἔθνους, διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ κατανίκησίς του. Διότι ἀποτελεῖ τὴν ὁργάνωσιν τῶν ἀμόρφων ἀντιφυλετικῶν μαζῶν ἐντὸς τῶν διαφορῶν ἐθνῶν.

Ἐπὶ ἐνός πεδίου ἀνεδείχθη ὁ Μπολσεβικισμὸς ἀνέκαθεν ἀληθὴς ἀριστοτέχνης: ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἀρηθρικῆς προπαγάνδας, τοῦ ἐπηρεασμοῦ τῶν λαῶν διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ὑποκρισίας, τῆς μεθόδου δηλαδὴ ἐκείνης, ἡ ὁποία διὰ τῆς συστηματικῆς ἐξαπατήσεως ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ παρέχῃ εἰς τὸν κόσμον μίαν τελείως ἐσφαλμένην καὶ πλαστὴν εἰκόνα περὶ τῆς φύσεως καὶ ἐσωτερικῆς μορφῆς τῆς πολιτικῆς ταύτης παραφροσύνης. Τὸ ψεῦδος εἶνε — κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ Λένιν, τοῦ πατρὸς τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως — ὄχι μόνον θεμιτὸν μέσον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιτυχέστερον ὄπλον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μπολσεβικικοῦ ἀγῶνος. Ἦδη ὁ Σοπεργχάουερ εἶχεν εἰπῇ, ὥς γνωστόν, ὅτι ὁ Ἰουδαῖος εἶνε ὁ ἀριστοτέχνης τοῦ ψεύδους. Καὶ δὲν εἶνε, ὥς ἐκ τούτου, ἐκπληκτικόν, ὅτι Μπολσεβικισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς συναντῶνται, εἰς τὸ σημεῖον τούτου, εἰς τὴν ἐσωτερικωτέραν

των συγγένειαν. Τὸ ψεύδος χρησιμοποιεῖται κυριαρχικὰ καὶ „μαστορικώτατα“ ὑπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Καταπλήσει ἢ μᾶλλον „μπλοφάρει“ κατ' ἀρχὰς τόσον τὸν τίμιον καὶ φιλαλήθη ἄνθρωπον, ὥστε δὲν εἶνε πλέον οὗτος ἱκανὸς πρὸς οἰανδήποτε ἐσωτερικὴν ἀντίδρασιν. Ακριβῶς αὐτὸ εἶνε ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει ὁ Ἑβραῖος Μπολσεβίκος. Ὑπολογίζει ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ φιλαλήθης ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κἂν, ὅτι εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ ψεύδεται κανεὶς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅπως ψεύδεται ἐκεῖνος, μὲ τὴν θρασεῖαν καὶ ἀναίσχυντον φυσικότητα, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεται ψευδόμενος.

Καὶ ὅμως, μάλιστα: εἶνε δυνατόν νὰ ψεύδεται τις μέχρι τοιούτου βαθμοῦ! Ὁ Μπολσεβικισμὸς τὸ πράττει, πάντως, καὶ ἐπιτυγχάνει οὕτως εἰς τοὺς ἀκάκους καὶ ἀπονηρεύτους ἀνθρώπους τὰ κτυπητὰ του ἀποτελέσματα.

Ἡ προπαγάνδα του εἶνε, ὡς πρὸς τὴν φύσιν της, διεθνὴς καὶ ἐπιθετικὴ. ἔχει ὡς σκοποὺς της τὸν ριζοσπαστισμὸν, τὴν ἀναρχοποίησιν καὶ τὴν μπολσεβικοποίησιν ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Χρησιμοποιεῖ πρὸς τοῦτο τεράστια χρηματικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα εἶνε βεβαίως ἀνυπολόγιστα, διότι οἱ Μπολσεβίκοι δεσπότῃ, χάριν τῶν σκοπῶν των τούτων, ἀφίνουν ἀσυνειδήτως νὰ πεινᾷ καὶ νὰ ἐξαθλιοῦται ὁλόκληρος ὁ Ρωσσικὸς λαός. Ἐπικίνδυνος καθίσταται ἡ προπαγάνδα αὐτὴ διὰ τὰς ἄλλας χώρας κυρίως διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἶνε εἰς θέσιν νὰ χρησιμοποιῇ ὑπὲρ τῶν σκοπῶν της, ὡς βάσεις καὶ στηρίγματα, τὰ εἰς τὰς διαφόρους χώρας ὑπάρχοντα κομμουνιστικὰ κόμματα, δηλαδὴ τὰ ἀπανταχοῦ παραρτήματα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνoῦς. Διότι τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας διαφόρους χώρας δὲν εἶνε, ὡς γνωστόν, τίποτε ἄλλο εἰμὴ αἱ „λεγεῶνες τῶν ξένων“ τῆς Κομιντέρν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἐθνῶν τούτων. Μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῶν ὀργανώνει καὶ θέτει εἰς κίνησιν ὁ Μπολσεβικισμὸς μίαν πανηρότατα ἐπινοημένην διεθνῇ συνωμοσίαν, ἡ ὁποία εἶνε δύσκολον νὰ καταπολεμηθῇ, διότι εἶνε ἐρριζωμένη εἰς τὸν ἐθνικὸν πολιτικὸν βίον ἑνὸς ἐκάστου λαοῦ. Πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ μεγαλειτέρα ἐθνικὴ ἀπειλὴ δι' ἑν κράτος ἡ ὑπαρξίς καὶ ἀνοχὴ ἐντὸς τῆς ἰδίας χώρας ἑνὸς κόμματος, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὰς διαταγὰς του ἀπὸ ἑν κέντρον εὐρισκόμενον ἔξω τῆς χώρας. Καὶ εἶνε σήμερον γεγονός, ὅτι χώραι μὲ ἰσχυρὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, ὡς ἀποδεικνύει ἡ πείρα, διατελοῦν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Στάλιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν, κοινωνικὴν, οἰκονομικὴν, στρατιωτικὴν

καὶ ἐξωτερικὴν των πολιτικὴν, διὰ π. χ. μίαν Μεγάλην Δύναμιν τῆς Ἀντικῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν σύναφιν ἑνὸς συμφώνου μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν ἀναγκάζεται νὰ θέσῃ ὡς ὅρον ὅπως τὸ ἐπὶ τοῦ ἰδίου της ἐδάφους λειτουργοῦν κομμουνιστικὸν κόμμα λάβῃ ἀπὸ τὴν Μόσχαν τὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ὑπονομεύῃ πλέον τὸ στράτευμα τῆς χώρας του καὶ νὰ μὴ ματαιώῃ τὰς στρατιωτικὰς πιστώσεις.

Τὰ κομμουνιστικὰ ταῦτα παραρτήματα τῆς Γ' Διεθνoῦς εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἔχουν τὴν ἐντολὴν νὰ προπαρασκευάσουν καὶ νὰ διεξαγάγουν τὴν μπολσεβικικὴν ἐπανάστασιν τῇ βοηθείᾳ ἀπιστεῦτως μεγάλων χρηματικῶν ποσῶν καὶ μιᾶς πονηροτάτης τεχνικῆς τῆς προπαγάνδας, ἐφαρμοζομένης κατὰ τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὰς ὁδηγίας τῆς Μόσχας. Ἡ προπαγάνδα αὕτη γίνεται μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐξαπατᾷ τὰ ἔθνη ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ νὰ παρεμποδίσῃ τελείως τὴν διείσδυσιν εἰδήσεων ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας περὶ τῆς αὐτοῦ πραγματικῆς καταστάσεως. Διότι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς της καταστάσεως, ἰδίως ἐναντι τῆς ἀνεπτυγμένης δημοσίας γνώμης τῆς Ἀντικῆς Εὐρώπης. Διότι ὅσον γοητευτικὸν καὶ ἐλκυστικὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ δηλητήριον τῆς μπολσεβικικῆς θεωρίας, τόσον τρομερὰ καὶ φρικώδης εἶνε ἡ μπολσεβικικὴ πράξις. Ὅρη ὁλόκληρα πτωμάτων σημειώνουν τὸν δρόμον της. Μίαν ἀπέραντον θάλασσαν αἵματος καὶ δακρύων περικλείει ἡ ἀτυχὴς αὕτη χώρα. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει καμμίαν πλέον ἀξίαν ἐκεῖ. Τρομοκρατία, δολοφονία καὶ κτηνωδία εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα πάσης μπολσεβικικῆς ἐπανάστασεως, εἴτε αὕτη ἔχει ἐπικρατήσῃ, ὡς ἐν Ρωσσίᾳ, εἴτε ἔχει κατασταλῇ τελικῶς, ὅπως ἐν Οὐγγαρίᾳ, Βασιλίᾳ, Ρόδρ καὶ Βερολίνῳ, εἴτε ἀγωνίζεται νὰ ἐπικρατήσῃ, ὅπως σήμερον εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

Ὅπου ὁ Μπολσεβικισμὸς κατέχει τὸ πηδάλιον εἰς χεῖρας του, ἀδιαφορεῖ τελείως πλέον διὰ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ θεωρίας καὶ πράξεως. Ἐκεῖ κυριαρχεῖ ἡ καραμπίνα καὶ τὸ μυδραλλιοβόλον. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας ὅμως μεταχειρίζεται τὴν πανουργίαν καὶ δολιοπάτην ἐκείνην μέθοδον τῆς προπαγάνδας του διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν κόσμον ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ του φύσιν. Ἡ ἀστικὴ Εὐρώπη δὲν ἔχει οὔτε ἀμυδρὰν κἂν ἰδέαν περὶ τῶν πραγμάτων τούτων. Ἀποφεύγει τὴν λῆψιν τῆς ἀπαιτουμένης ἀποφάσεως ἐναντι τοῦ Μπολσεβικισμοῦ μὲ τὴν διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένην δικαιολογίαν: „δὲν πρέπει ν' ἀναμειγνύται τις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα μιᾶς ξένης χώρας“.

Εκείνο όμως, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ πραγματικότητα, ἐκείνο, διὰ τὸ ὁποῖον διεξάγεται ὁ ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἐπέρχεται βαθμιαίως καὶ εἰς ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης μὲ ἀπειλητικὴν βεβαιότητα, ἐνδιαφέρει ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον ὑπόθεσις θεωρητικῶν τιμῶν πολιτικῶν κοσμοθεωριῶν, αὐτὸ εἶνε μία ὑπόθεσις ἐνδιαφέρουσα ὅλους τοὺς πολιτικούς ἀνδρας ὅλων τῶν ἐθνῶν, οἱ ὅποιοι ὀφείλουν ν' ἀπασχοληθοῦν μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐὰν δὲν θέλουν ν' ἀναλάβουν τὴν εὐθύνην, ὅτι ἐξ αἰτίας των ἐρρίφθη ἡ Εὐρώπη εἰς τὴν βαθυτέραν κρίσιν καὶ εἰς τὸν στρόβιλον τῆς καταστροφῆς. Μάλιστα δὲ τὸ ζήτημα τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε τὸ ζήτημα καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς μελλοντικῆς ὑποστάσεως τῆς Εὐρώπης. Ἐδῶ χωρίζονται πλέον τὰ πνεύματα, ἐδῶ πρέπει νὰ λάβῃ ὁ καθεὶς τὴν θέσιν του ὑπὲρ ἢ κατὰ. Καὶ μάλιστα μὲ ὅλας τὰς σννεπείας μιᾶς τοιαύτης ἀποφάσεως.

Ἀκόμη ἐν ζήτημα πρέπει νὰ διασαφηνισθῇ ἐδῶ: τὸ ζήτημα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἐν τῷ Μπολσεβικισμῷ. Τὸ ζήτημα αὐτὸ μόνον ἐν Γερμανίᾳ ἡμπορεῖ νὰ συζητηθῇ ἐλευθέρως, διότι εἰς ἄλλας χώρας, ὅπως καὶ πρὸ τιμῶν ἐτῶν εἰς τὴν Γερμανίαν, εἶνε ἐπικίνδυνον καὶ τὸ ν' ἀποκαλέσῃ τις ἀκόμη τὸν Ἰουδαϊσμόν μὲ τὸ ὄνομά του. Τὸ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔκαμαν τὸν Μπολσεβικισμόν καὶ εἶνε σήμερον οἱ φορεῖς αὐτοῦ, οὐδόλως εἶνε πλέον δυνατόν ν' ἀμφισβητηθῇ. Ἡ ἰδύνουσα τάξις τῆς παλαιᾶς Ρωσσίας ἔχει παραμερισθῇ καὶ ἐξοντωθῇ τόσον ριζικῶς, ὥστε ὁ Ἰουδαϊσμός ἀπέμεινε διὰ τὸ μπολσεβικικὸν καθεστῶς ἡ μόνη πλέον ἰδύνουσα τάξις. Πᾶσα ἔρις ἐντὸς τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε, ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον οἰκογενειακὴ ἔρις μεταξὺ Ἑβραίων. Καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους τυφεκισμοὺς ἐν Μόσχᾳ ἐπρόκειτο ἀποκλειστικῶς περὶ τοῦ ὅτι Ἰουδαῖοι ἐφόνευσαν Ἰουδαίους ἀπὸ βουλιμίαν τῆς ἐξουσίας καὶ θανάσιμον μῖσος. Εἶνε μία εὐρέως διαδεδομένη πλάνη, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι συμφωνοῦν πάντοτε μεταξὺ των. Οἱ Ἑβραῖοι ὁμοφωνοῦν μόνον τότε, ὅταν ζοῦν ὡς μειονότητες ἐντὸς μιᾶς ἐθνικῆς πλειονότητος καὶ αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἀπειλουμένους. Αὐτὸ όμως οὐδόλως συμβαίνει πλέον εἰς τὴν σημερινὴν Ρωσσίαν. Ὅταν ὁ Ἰουδαϊσμός εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ὅπως σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ, ἐμφανίζονται πάλιν αἱ παλαιαὶ ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν Ἑβραίων, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατασιγασθῇ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ φυλετικοῦ των κινδύνου.

Ἡ ἰδέα τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, δηλαδή τῆς ἀσυνειδήτου ἐκλύσεως πάσης ἡθικῆς καὶ παντὸς πολιτισμοῦ μὲ τὸν σατανικὸν σκοπὸν τῆς

γενικῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, μόνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον Ἰουδαίων ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῇ. Ἡ δὲ μπολσεβικικὴ πραγματικότητα, μὲ ὅλην τὴν ἀποτρόπαιον καὶ αἰμοσταγὴ ἀγριότητά της, μόνον εἰς χεῖρας Ἰουδαίων εἶνε δυνατόν νὰ νοηθῇ. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι αὐτοὶ κρύπτονται ὑπὸ προσωπεῖον, ἐμφανίζονται εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ὡς ἀδῶαι περιστρεφά καὶ ἀρνοῦνται τὴν ἐνοχλήν των εἰς τὸ μπολσεβικικὸν ἔγκλημα. Αὐτὴ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ μέθοδος τῶν Ἰουδαίων καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα ἡ μέθοδός των.

Ἡμεῖς όμως τοὺς ἐγνωρίσαμεν καλῶς. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ἔχομεν — ὡς τὸ μόνον ἔθνος εἰς τὸν κόσμον — καὶ τὸ θάρρος, παρ' ὅλους τοὺς ἐκ τούτου ἐκπηγάζοντας κινδύνους, νὰ δακτυλοδεικνύμεν τοὺς ἀρχιεγκληματίας τούτους καὶ νὰ τοὺς κατονομάζωμεν σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ἐνώπιον ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος μὲ τὸ ἀληθές των ὄνομα. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ ἐν Γερμανίᾳ, ὁπότε ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου ὡς „Ἑβραίου“ ἐτιμωρεῖτο μὲ φυλάκισιν. Παρὰ ταῦτα όμως, ἡμεῖς τὸ ἐπράξαμεν καὶ τότε. Σήμερον ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου ὡς „Ἑβραίου“ καὶ τοῦ Μπολσεβίκου ὡς „ἀρχιεγκληματίου“ ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ κόσμου γενικῶς μὲ μίαν πλήρη εὐγενείας ἐπιφυλακτικότητα ἢ καὶ μὲ προσποιημένην ἡθικὴν ἀγανάκτησιν. Ἡμεῖς όμως εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅτι ἀκριβῶς ὅπως ἡδυνήθημεν νὰ πείσωμεν τὴν Γερμανίαν περὶ τοῦ παρασιτικοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ φυλὴ αὐτῇ, οὕτω θὰ ἐπιτύχωμεν κάποτε ν' ἀνοίξωμεν καὶ τοὺς κλειστοὺς ἀκόμη ὀφθαλμοὺς τοῦ λοιποῦ κόσμου καὶ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἰουδαϊσμόν καὶ τὸν Μπολσεβικισμόν εἰς τὴν πραγματικὴν των μορφήν. Ἐν τῷ μεταξὺ όμως, ἐν ὅφει τῶν τρομερῶν κρίσεων καὶ συγκλονισμῶν ποὺ συνταράσσουν τόσας χώρας, δὲν θὰ κουρασθῶμεν νὰ καθιστῶμεν προσεκτικούς τοὺς διαφόρους λαοὺς ἐπὶ τοῦ ἀπειλητικοῦ τούτου διὰ τὴν ἀνθρωπότητα κινδύνου καὶ νὰ φανάζωμεν διαρκῶς πρὸς αὐτούς: οἱ Ἑβραῖοι εἶνε ἡ αἰτία, οἱ Ἑβραῖοι εἶνε ἡ αἰτία!

Γνωρίζομεν, ὅτι αἱ κραυγαὶ μας αὐταὶ εἶνε ἀνηλεῆ μαστιγώματα εἰς τὸ πλήρες μίσους πρόσωπον τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Δὲν τὸν ὠφελεῖ δὲ εἰς τίποτε τὸ ὅτι, μὲ τὴν προϊούσαν ὄξυνσιν τῶν ἀντιθέσεων τούτων, προσπαθεῖ νὰ καλυφθῇ ὑπὸ δημοκρατικὸν προσωπεῖον. Τὸ τέχνασμα εἶνε ὑπερέξυπνον, ὥστε δὲν κάμνει ἐντύπωσιν εἰς ἀνθρώπους μὲ κάποιαν κρίσιν. Ἀποτελεῖ μόνον μίαν εὐκόλον παρηγορίαν διὰ τοὺς Φιλιτταίους τῆς μορφώσεως καὶ διανοήσεως. Δι' αὐτοὺς τὸ δημοκρατικὸν προσωπεῖον τῶν Μπολσεβίκων ἔρχεται ὡς ὁ ἀπὸ μηχανῆς

θεός, διότι τοῖς ἐπιτρέπει ν' ἀποφύγουν μίαν σαφή ἀπόφασιν. Αὐτὴ ἢ οὕτω καλουμένη „μπολσεβικὴ δημοκρατία“, τὴν ὁποίαν ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαὶ ἐφημερίδες συχνάκις τολμοῦν νὰ ὑποδείξουν εἰς τὴν οὕτω καλουμένην „ἐθνικοσοσιαλιστικὴν δικτατορίαν“ ὡς παράδειγμα καὶ πρότυπον, στάζει αἷμα, τὸ δὲ κύριον χαρακτηριστικόν της ἀποτελοῦν αἱ δολοφονίαι καὶ ἡ τρομοκρατία. Κάθε τρεῖς ἢ τέσσαρα ἔτη, ἐξάγουν οἱ Μπολσεβίκοι τύραννοι τὴν ὥραιαν αὐτὴν φράσιν ἀπὸ τὸ χρονοντούλαπὸν των, δηλαδή κάθε φορὰν, ὅπου μετὰ μίαν φρικτὴν καὶ αἱματηρὰν ἐκδήλωσιν τῆς τυραννίας των, ἡ ὁποία ἔχει καταταράξῃ ὅλα τὰ πνεύματα, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ καθησυχάσουν τὴν Εὐρώπην, παρουσιαζόμενοι ἐνώπιον αὐτῆς ὡς δῆθεν „δημοκρατικοί“. Τότε ἐμφανίζονται αἰφνιδίως εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐντυπωσιακαὶ καὶ σπονδαιοφανεῖς εἰδήσεις, ἐπινοηθεῖσαι εἰς τὰ κομμουνιστικὰ γραφεῖα προπαγάνδας, περὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἐνὸς νέου συντάγματος εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν, περὶ καθολικοῦ καὶ μυστικοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν κλπ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε ἢ ψεύδη, ὑπολογισμένα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιληψιμοσύνην καὶ τὴν παροιμιώδη ὀκνηρίαν σκέψεως τῶν μικροδιανοουμένων, ἀναρίθμητα ἑκατομμύρια τῶν ὁποίων ζοῦν εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε τὸ εἰδεχθέστερον καὶ τυραννικώτερον καθεστὼς αἵματος καὶ τρομοκρατίας, τὸ ὁποῖον εἶδε ποτὲ ἢ ὑφέλιος. Ἑβραῖοι τὸ ἔχουν ἐπινοήσῃ διὰ νὰ καταστήσουν ἀπρόσβλητον τὴν κυριαρχίαν των καὶ Ἑβραῖοι τὸ διενθύνουν καὶ σήμερον. Ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ φερόμεθα τιμίως πρὸς τὸν λαόν, διότι σχεδὸν ἔτος πρὸς ἔτος ἀνανεοῦμεν καὶ στερεοποιοῦμεν τὸ λαϊκὸν καθεστὼς μας διὰ τῆς γενικῆς καὶ μυστικῆς λαϊκῆς ψήφου. Ὁ Μπολσεβικισμὸς ὁμιλεῖ περὶ λαοῦ, περὶ κράτους τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, ἐν τούτοις τὸ πραγματικὸν του πρόσωπον εἶνε ἡ βία.

Ζῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου ὡς μία ὠρισμένη φαντασία. Ἡ φαντασία αὐτὴ εἶνε, κατὰ τὸ πλεῖστον, σχηματισμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μπολσεβικισμόν. Εἰς αὐτὸ τὸν βοηθεῖ ἡ προπαγάνδα του. Ἡ εἰκὼν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ κατασκευάζεται ἐπ' αὐτῆς τεχνητῶς, ἀναλόγως τῆς ιδιότητος καὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐνὸς ἀνθρώπου, μιᾶς ομάδος ἀνθρώπων ἢ ἐνὸς ἔθνους. Δὲν δικαιολογεῖται δὲ ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἀπὸ τίποτε τὸ ἀληθὲς καὶ πραγματικόν. Ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ κάλλιστα π. χ. νὰ ἐπισκεφθοῦν ἀντιπρόσωποι μιᾶς μεγάλης χώρας ἕνα νέον ὑπόγειον σιδηρόδρομον ἐν Μόσχᾳ — καὶ δηλαδή τὸ

αὐτονόητον καὶ φυσικώτατον εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς πρωτευούσας — ἢ ν' ἀκούσουν παιζόμενον τὸν ἐθνικὸν των ὕμνον εἰς μίαν μπολσεβικικὴν δεξίωσιν καὶ ν' ἀποβάλουν αἰφνιδίως καὶ χωρὶς κανένα σοβαρὸν λόγον τὴν παλαιὰν των γνώμην περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, συμβιβάζόμενοι ἀμέσως μὲ ὅλην τὴν λοιπὴν κατάστασιν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν. Οἱ ἐρυθροὶ Ἑβραῖοι τῆς Μόσχας γνωρίζουν πολλὰ καλὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς ἀδυναμίας των. Ὑποθέτω, ὅτι, εὐρισκόμενοι μεταξὺ των καὶ κατ' ἰδίαν, θὰ εἰρωνεύωνται τὸν ἀστικὸν κόσμον καὶ θὰ γελοῦν μέχρι δακρύων διὰ τὴν ἀφέλειάν του.

Ἡ ὀργὴ καὶ λύσσα των ἐναντίον ἡμῶν εἶνε τόσο μεγάλη, διότι βλέπουν, ὅτι ἡμεῖς τοὺς ἀνεγνωρίσαμεν καὶ ἐτοιμαζόμεθα ν' ἀνατρέψωμεν ἐκ βάθρων τὴν ἐν Εὐρώπῃ εὐρύτατα διαδεδομένην σφαλερὰν ἀντίληψιν περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Τὸ μῖσος των καθ' ἡμῶν ἔχει τὸ βάθος ἀβύσσου. Ἀποτελεῖ ὅμως ἕνα τῶν ὥραιότερων τίτλων τιμῆς διὰ τὸν πολιτικὸν μας ἀγῶνα. Ἀφαιροῦμεν ἀπὸ αὐτοὺς τὴν προσωπίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κρύπτονται, καὶ τοὺς παρουσιάζομεν εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀληθῆ των μορφήν.

Ἐτονίσθη ἤδη προηγουμένως, ὅτι ἡ ἀντίληψις, τὴν ὁποίαν ἄτομα καὶ ἔθνη ἔχουν σχηματίσῃ περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ἀποτελέσμα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Αὐτὴ δὲ εἶνε ἀνυπέρβλητος εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐξαπατήσεως. Ἐπὶ παραδείγματι, πιστεῖνε ὁλόκληρος ὁ κόσμος τοὺς Μπολσεβίκους ἰσχυρίζομένους ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Μόσχας δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν „Κομιντέρν“, δηλαδή τὴν Κομμουνιστικὴν Διεθνή. Αὐτὸ εἶνε βεβαίως τὸ χονδροειδέστερον καὶ θρασύτερον ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Διότι μεταξὺ τῆς Σοβιετικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς Κομιντέρν γίνεται ἀπλῶς μίᾳ διανομῇ τῶν καθηκόντων καὶ τῆς δράσεως κατὰ τρόπον δεξιώτατον. Τὸ νὰ πιστεῖται τις ὅμως, ὅτι εἶνε αὗται ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, ὥσάν νὰ ἰσχυρίζετο τις, ὅτι ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ κίνησις δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴν κυβέρνησιν.

Ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα ἐργάζεται ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς εὐρύτατου σχεδίου. Σκοπὸς της εἶνε ἡ παγκόσμιος καταστροφή. Φροντίζει νὰ δημιουργῇ εἰς τὰς ἄλλας χώρας ἐσφαλμένας ἀντιλήψεις περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Αἱ ἀντιλήψεις αὗται διακρίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν ἀπίστευτον ἀφέλειάν των. Ἐν τούτοις ἐφίστανται καὶ ἀσκοῦν πάντως τὴν ἐπίδρασιν των.

Η πραγματικότης όμως του Μπολσεβικισμού είναι τελείως διαφορετική. Και αυτή υφίσταται και δεν ήμπορεί ν' αμφισβητηθῇ. Έχει σημειώση τὸν τρομερὸν δρόμον της με αίμα. Θέλει νὰ παρασύρῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ χάους. Ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην ἀπόπειραν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ὅπως ἐγκαθιδρύσῃ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἐφ' ὧν τῶν ἐθνῶν. Διὰ τοῦτο εἶνε καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ κινδύνου τοῦτου κυριολεκτικῶς ἓνας παγκόσμιος ἀγὼν. Ἐχει ἀρχίσῃ ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους, ἔχει διεξαχθῇ ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ εἶνε ὁ ἱστορικός ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦτου, ἡμεῖς δὲ ὅλοι εἴμεθα οἱ φορεῖς αὐτοῦ καὶ συνεπῶς οἱ ἐκπληρωταὶ μιᾶς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς διεθνoῦς ἀποστολῆς. Δὲν ήμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ συνδιαλλαγή μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων ἄκρων. Ὁ Μπολσεβικισμὸς πρέπει νὰ ἐκμηδενισθῇ, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπανέρῃ τὴν ὑγίαν της ἢ Εὐρώπῃ.

Ὁ Ἰουδαϊσμός γνωρίζει ἐπίσης, ὅτι ἐσήμανε πλέον δι' αὐτὸν ἡ ὥρα τοῦ ἐσχάτου ἀγῶνος. Εἰς μίαν ὑστάτην ἀγωνιώδη προσπάθειαν, ἀποπειρᾶται νὰ κινητοποιήσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις κατὰ τῆς Γερμανίας. Μὲ πυρετώδεις ἐξοπλισμοὺς προσπαθεῖ νὰ στερεώσῃ τὴν ἐξουσίαν του. Διαβλέπει εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας μίαν μόνιμον ἀπειλήν κατὰ τῆς ἰδίας του ὑπάρξεως. Εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ρωσσίαν ὡς ἀπόλυτος κύριος καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνον, ὡς ἐνόμιζεν. Ἀποτελεῖ κατὰ 98 ἑκατοστὰ τὴν νεοσχηματισθεῖσαν σοβιετικὴν „μπουρζουαζί“, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ἡ δειλία, τὸ πάχος, ἡ ψευδολογία, αἱ μηχανορραφίαι, αἱ ραδιονογίαι, ἡ ὀχληρότης καὶ ὁ κνισμός. Οἱ Ἑβραῖοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐφθασαν ὑψηλὰ διὰ τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ήμποροῦν τώρα νὰ συνεχίζουν ἀνενοχλήτως τὴν ἄλλοτε δρᾶσιν των ὡς μικροαπατεῶνων καὶ ἀγυρτῶν, εἰς μεγαλειώδη πλέον ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ῥάχews ἑνὸς λαοῦ 160 ἑκατομμυρίων, εἶνε οἱ πλέον αἰμοβόροι τύραννοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἰδεώδη, ἀλλὰ κάμνουσι μόνον τοὺς λαοὺς νὰ ὑποφέρουν. Εἶνε μία ἀληθὴς μάστιξ Θεοῦ, προωρισμένη νὰ βασανίσῃ τὰ ἔθνη καὶ νὰ φέρῃ τὴν δυστυχίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐτονίσθη ἤδη, ὅτι ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα συνειθίζει νὰ προσαρμόζῃται μετὰ μεγάλην πονηρίαν πρὸς τὸν ἐκάστοτε κύκλον τῶν ἀκροατῶν της. Ἐμφανίζεται ριζοσπαστικὴ ἢ μετριοπαθὴς, ἀναλόγως τῆς περιστάσεως. Εἶνε κάτι τὸ τελείως διαφορετικὸν ἂν ὁμιλῇ ὁ τρομοκράτης Δημητρώφ ἐνώπιον τῆς Κομιντέρν ἢ ἂν ὁμιλῇ ὁ Ἑβραῖος

Λιτβίνοφ ἐνώπιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἡ προπαγάνδα αὐτὴ εἶνε εὐσεβὴς ἢ ἀθεϊστικὴ, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Δὲν γνωρίζει ἡθικοὺς ἐνδοιασμοὺς. Δι' αὐτήν, ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Εἰς τὴν διάθεσίν της εὐρίσκεται ἓνας μέγας καὶ πολύπλοκος μηχανισμὸς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἀποτελούμενος ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ παραρτήματα εἰς τὰς διαφόρους χώρας. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ εἰμὴ μία ἀπλὴ πίεσις ἐφ' ἑνὸς κομβίου διὰ νὰ τεθῇ ὁλόκληρος αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς εἰς κίνησιν. Ἡ προπαγάνδα αὐτὴ ἐργάζεται ἐκ τοῦ κρυπτοῦ ἢ καὶ εἰς τὰ φανερά, εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὴν ἀφήνει νὰ ἐργάζεται ἐλευθέρως· μίαν ἡμέραν καταρρέει τὸ κράτος του, ὑπονομευμένον ἀπὸ μίαν ὑποχθόνιον δρᾶσιν, ἢ ὁποία δὲν εἶχε ληφθῇ ἔως τότε ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψιν.

Ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐτυχὴ θέσιν νὰ ὁμιλῶμεν ὅλως ἐλευθέρως περὶ τοῦ Μπολσεβικισμού. Δὲν ὁμιλοῦμεν τὴν γλῶσσαν τῆς μυστικῆς διπλωματίας, ὁμιλοῦμεν τὴν ἀπλὴν καὶ ἀπερίφραστον γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ ἐλπίζομεν διὰ τοῦτο, ὅτι οἱ λαοὶ θὰ μᾶς ἐννοήσουν καλῶς. Ἐχομεν τὸ εὐτύχημα, ὅτι ήμποροῦμεν νὰ ὀνομάζωμεν κάθε τι μετὰ τὸ πραγματικόν του ὄνομα. Αἰσθανόμεθα δὲ ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους εἰς τοῦτο. Διότι ὁ κόσμος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ βλέπῃ καθαρὰ ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Δὲν ήμποροῦμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ σιωπῶμεν, ἐφ' ὅσον βλέπομεν τοὺς κινδύνους, πρὸς τοὺς ὁποίους βαδίζει ἡ Εὐρώπη. Ἡ λήψις πολιτικῶν ἀποφάσεων ἀπόκειται εἰς τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τὰς κυβερνήσεις των. Ἡ διακήρυξις όμως γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων, ἢ πρόβλεψις ἐπερχομένων καταστροφῶν καὶ ἡ ἐν ὄψει τούτων ἐξωτερικευσις ἀνησυχιῶν ἀποτελοῦν δικαίωμα καὶ καθήκον οἰονδήποτε, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα ἔχει χάριση τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν δυνατότητα ὅπως ὁμιλῇ ἐλευθέρως εἰς ἐπὶ τὸν κόσμον. Ὅποιος τρώγει ἀπὸ τὸ δηλητηριώδες βότανον τοῦ Μπολσεβικισμού, ἀποθνήσκει!

Ἴδον διατί, εἰς τὸ συνέδριον τοῦτου τοῦ κόμματός μας, καλοῦμεν τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα εἰς συναγεμὸν κατὰ τοῦ παγκοσμίου τούτου κινδύνου, ἰδον διατί παρουσιάζομεν τὸν Μπολσεβικισμόν ἐν τῇ πράξει, ἐμφανίζομεν τὴν θεωρίαν του ἀνευ τοῦ προσωπείου, τὸ ὁποῖον φορεῖ καὶ συμβάλλομεν οὕτως εἰς τὴν κατανόησιν τῆς συγχρόνου ἱστορίας, ἡ ὁποία ὑπάρχει διὰ ν' ἀντλῶσιν οἱ λαοὶ διδάγματα ἐξ αὐτῆς καὶ ὅχι διὰ νὰ λησμονοῦν. Καὶ τώρα εἰσέρχομαι εἰς τὸ κύριον θέμα:

Ο εργάτης τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἔχει συνειδηθῆναι νὰ βλέπῃ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν ἕν κράτος τῶν προλεταρίων, συνεπῶς τὸ ἰδικόν του κράτος. Πιστεύει, ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν ἐπέτυχεν ἡ ἐργατικὴ τάξις νὰ „ἐκκαθαρίσῃ“ τοὺς κεφαλαιοκράτας ἐκμεταλλευτὰς τῆς καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου. Ὅτι ἐκεῖ ὁ δῆθεν ἐλευθερωθεὶς ἐργάτης σφυρηλατεῖ τὸ κράτος του, τὴν „πατρίδα τῶν ἐργαζομένων“.

Λοιπὸν: Ἑβραῖοι ὑπῆρξαν οἱ ἐπινοήσαντες τὴν μαρξιστικὴν αὐτὴν σοφίαν, ὡς ὁ Δαντὶ Ρικάρντο ἢ ὁ Μαρξ (Μαρδοχαΐ). Ἑβραῖοι ἐπίσης ἔχουν ὀργανώσῃ ὅλας τὰς ἐργατικὰς κινήσεις, ὅπως ὁ Λασσάλ (Βόλφσον), ὁ Ἄντλερ, ὁ Λίμπκνεχτ, ἡ Ρόζα Λούξεμβουργ, ὁ Λεβὴ καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἑβραῖοι, ἀπὸ τὰ ἀσφαλῆ δημοσιογραφικά των γραφεῖα, ἐξήγειρον τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἔστειλλον εἰς τὰ ὁδοφράγματα τῶν γερμανικῶν πόλεων. Ἑβραῖοι ἐπίσης, ὡς ὁ Πάουλ Σίγκερ, ὁ Σίφ, ὁ Κὼν κλπ., ἦσαν οἱ χρηματοδότες καὶ τραπεζίται τοῦ Μαρξισμο-Μπολσεβικισμοῦ.

Οὔτε ἓνας κἄν ἐργάτης, ἀλλὰ τοῦναντίον σχεδὸν ἀποκλειστικῶς Ἑβραῖοι ἀπετέλουν ἀνέκαθεν καὶ ἀποτελοῦν καὶ σήμερον ἐπίσης τὴν Σοβιετικὴν κυβέρνησιν. Ἐκ τῶν ἐσχάτως τυφεκισθέντων ἐν Μόσχᾳ ἐπιτελῶν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ οὐδεὶς ἦτο πρότερον ἐργάτης, οἱ πλείστοι ὅμως αὐτῶν ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἡ τριανδρία, ἡ ὁποία ἐξῆλθεν ἤδη νικήτρια ἀπὸ τὴν ἔριδα αὐτῆν τῶν Ἰουδαίων μεταξὺ των καὶ ἡ ὁποία, ἐν τῇ οὐσίᾳ, κυβερνᾷ σήμερον δικτατορικῶς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξῆς:

Χέρσελ — Γιεχουδᾶ (Γιαγκοδᾶ), ἀρχηγὸς τῆς Γκεπεού,

Λάζαρος Μόζεσσον Καγκάνοβιτς, πενθερὸς τοῦ Στάλιν καὶ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν συγκοινωνιῶν,

Φίνκελσταϊν — Λιτβίνωφ, ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι εἶνε Ἑβραῖοι τοῦ „Γκέττο“.

Δὲν εἶνε δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἐκεῖνο ποὺ ὑφίσταται σήμερον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, ἀλλὰ δικτατορία τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἐφ' ὁλοκλήρῳ τοῦ ὑπολοίπου πληθυσμοῦ.

Ἀνάλογος πρὸς τὴν πολιτικὴν δημαγωγίαν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε καὶ ἡ δημαγωγία αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου. Παραδείσιον ζωὴν διάγει δῆθεν ὁ ἐργάτης εἰς τὸ μπολσεβικικὸν κράτος. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1932 ἀκόμη ἐζήτει ἡ „Ρότε Φάνε“ (Εὐρηδᾶ Σημαία) τοῦ Βερολίνου εἰς μίαν ἐκλογικὴν προκήρυξιν: „Νὰ παύσῃ ὁ ὑπο-

βιβασμὸς τῶν ἡμερομισθίων. Ν' αὐξηθοῦν τὰ ἡμερομίσθια. Νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἐπτάωρος ἐργασία καὶ ἡ ἑβδομάς τῶν 40 ὥρῶν μὲ πλήρη προσαρμογὴν τῶν ἡμερομισθίων“.

Πῶς ἐμφανίζεται λοιπὸν ἡ ἐξέλιξις εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν; Ἡ τιμὴ τοῦ ψωμοῦ ἀνῆλθε, μεταξὺ τοῦ 1928 καὶ τοῦ 1935, ἀπὸ 9 εἰς 75 καπίνια τὸ χιλιόγραμμον. Τὰ μηνιαῖα ἡμερομίσθια τοῦ σοβιετικοῦ ἐργάτου, ὑπολογιζόμενα ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ ψωμοῦ, ἐμειώθησαν κατὰ 78,5 τοῖς ἑκατόν. Ἐὰν θέλῃ ὁ Ρῶσσος ἐργάτης νὰ ζήσῃ, πρέπει νὰ ἐργάζεται σήμερον κατὰ τὸ σύστημα „Σταχανόφ“, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναβιβάσῃ τόσον ὑψηλὰ τὴν ἀτομικὴν ἀπόδοσιν, ὡς ἐν εἶδος ἐξαιρετικοῦ ρεκόρ, ὥστε ἡ μεγάλη μᾶζα τῶν ἐργατῶν οὐδέποτε ἠμπορεῖ νὰ τὴν φθάσῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε: περικοπὴ τοῦ ἡμερομισθίου διὰ τὸν μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιτελέσῃ τοιοῦτους ἄθλους.

Κατὰ τὸ 1932 ἐδημοσίευσεν ἡ „Ρότε Φάνε“ τοῦ Βερολίνου ἐν ἄρθρῳ περὶ τοῦ πῶς κατοικεῖ ἓνας „σύντροφος“ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν. Ἐχει, ἔλεγεν, εἰς τὴν διάθεσίν του ἕκαστος, ἀνὺπανδρος μάλιστα, ἓνα διαμέρισμα μὲ δύο μεγάλα δωμάτια, μὲ ἠλεκτροφωτισμὸν, κεντρικὴν θέρμανσιν κλπ.

Ἄς ἴδωμεν τώρα καὶ τὴν πραγματικότητα: Εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐφημερίδα „Λενινγκράδσκαγια Πράβδα“ (τῆς Πετροπόλεως) γράφει μία ἐργᾶτις: „Μὲ τὸ ἀγοράκι μου ἡλικίας ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὴν φυματικὴν ἀδελφήν μου κατοικοῦμεν εἰς ἓν μικρὸν καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον. Τὰ παράπονά μας πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν δημοτικὴν ἐπιτροπὴν δὲν ὠφέλησαν εἰς τίποτε. Ἐξακολουθοῦμεν πάντοτε ἀκόμη νὰ κατοικῶμεν ὑπὸ τὰς ἐλεεινὰς αὐτὰς συνθήκας“.

Διὰ τὴν διατροφήν του μόνον ἀναγκάζεται ὁ Ρῶσσος ἐργάτης νὰ δαπανᾷ τὰ 75 ἑκατοστὰ τοῦ κέρδους του, μολονότι δὲν τρώγει εἰμὴ ψωμί, λαχανόσουπα καὶ ὀλίγο ρύζι. Ἄν ἤθελε νὰ διατρέφῃται ὅπως ὁ Γερμανὸς ἐργάτης, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξοδεύῃ κατὰ μέσον ὅρον τὸ διπλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου του καὶ περισσότερον ἴσως ἀκόμη.

Ἐν ἀπὸ τὰ γνωστότερα δημαγωγικὰ ἐπιχειρήματα τῶν Μπολσεβικῶν εἶνε ἡ δῆθεν δημιουργία ἐλευθέρου ἐργατικοῦ δικαίου. Ἡ „Ρότε Φάνε“ ἔγραφε τῇ 20 Ἰουνίου 1932: „Ρίψατε ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Μόσχαν, τὸ Λενινγκράδ, τὸ Βακού, τὸ Νοβοσιβήρσκ καὶ θὰ μάθητε: ἐργασίαν, ψωμί καὶ ἐλευθερίαν μόνον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Μπολσεβικῶν ἠμπορεῖ τις ν' ἀποκτήσῃ“.

Ἦδη καὶ μόνος ὁ τρόπος ἐργασίας τοῦ ἐργάτου εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν κατὰ τὸ περιβόητον παρορμητικὸν σύστημα Σταχανόφ ἀξίζει τὸ ὄνομα „δουλεία“. Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνώσειν ἐπεφυλάσσεται ἡ τιμὴ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς δουλείας ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν τῆς σημασίαν. Περὶ τὰ 6½ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων στενάζουν εἰς τὰ στρατόπεδα καταναγκαστικῶν ἔργων τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μίαν ἐπίγειον κόλασιν. Εἰς 300 ἀπέραντα συγκροτήματα στρατοπέδων καταναγκαστικῶν ἔργων ἀπομυζᾷ ὁ Μπολσεβικισμὸς καὶ τὴν τελευταίαν ἀκόμη ἱκμάδα τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων. Παρὰ τὴν διώρυγα τῆς Λευκῆς Θαλάσσης, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Στάλιν καὶ κατεσκευάσθη διὰ καταναγκαστικῶν ἔργων, εἶνε ἐνταφιασμένοι ἢ μᾶλλον παραχωμένοι προχείρως ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀνθρωπίνων υπάρξεων. Οἱ ἐξῆς Ἑβραῖοι ἀρχηγοὶ τῆς Γκεπεοῦ ἐπέτυχον, διὰ τρομακτικῆς ἀσκήσεως βίας, τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ θανάτου, κατατυραννοῦντες τοὺς ἐργάτας: Χέρσελ Γιαγκοδᾶ, Δανῖδσόν, Κβασνίτσκη, Ἰσαακσόν Ρόττεμπεργκ, Γκίνσμπουργκ, Μπρόδσκη, Μπρένσον, Ντόρφμαν, Κάγκερ, Ἀγκερτ καὶ ἄλλοι. Ὁ Ἰούδας κραδαίνει τὸ μπολσεβικικὸν μαστίγιον ἐπάνω ἀπὸ τὴν „πατρίδα τοῦ προλεταριάτου“.

Ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπληθυνέρωσε τὸν ἐργαζόμενον ἀγροτικὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς κεφαλαιοκρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Διὰ νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀφελεῖς χωρικοὺς ἵδρυσεν ὁ Μπολσεβικισμὸς τὴν οὕτω καλουμένην „Διεθνή τῶν Ἀγροτῶν“, εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ὁποίας ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς: „Ζητοῦμεν κατάργησιν τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως ἐν γένει καὶ ἐλάττωσιν τῶν φόρων διὰ τοὺς μικροτέρους ἀγρότας, ζητοῦμεν τὴν ἀνευ ἀποζημιώσεως ἀπαλλοτριώσιν τῶν μεγάλων ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ τὴν δωρεὰν παροχὴν γαιῶν εἰς τοὺς καλλιεργητὰς καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀγροτῶν“.

Ἄς ἴδωμεν τώρα καὶ τὴν πραγματικότητα: Οἱ ἀπέραντοι σιτοβολῶνες τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, οἱ ὅποιοι ἄλλοτε διέτρεφον καὶ τὸν ρωσσικὸν λαὸν καὶ ὀλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, δὲν εἶνε πλέον εἰς θέσιν νὰ διατρέψουν, ἔστω καὶ πενιχρότατα, οὔτε καὶ τὸν πληθυσμὸν τῆς ἰδίας χώρας. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων λιμοκτονοῦν. Μεταξὺ τῶν τρομοκρατικῶν ὁργάνων τῆς Γκεπεοῦ καὶ τῶν χωρικῶν διεξάγεται μία λυσσώδης πάλη. Οἱ Ἑβραῖοι Καγκάνοβιτς, Γιαγκοδᾶ καὶ Μπάνουμαν διενήργησαν ριζικώτατα τὸν ἀναγκαστικὸν γεωργικὸν „κολλεκτι-

βισμόν“. Ἄνω τῶν 15 ἑκατομμυρίων ἀγροτῶν κατεστράφησαν οὕτως ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν μὲ τὰς οἰκογενείας των.

Ἡ κυριώτερα ἐπιτυχία τῆς μπολσεβικικῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς εἶνε ὁ τρομοκρατικὸς νόμος τῆς 7 Αὐγούστου 1932, ὁ ὁποῖος θεσπίζει τὴν θανατικὴν ποινὴν ἢ δεκαετὴ εἰρκτὴν ἢ καταναγκαστικὰ ἔργα διὰ κάθε „παράπτωμα“ τῶν γεωργῶν, δὲν γνωρίζει δὲ ἐλαφρότεραν ποινὴν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου δὲν διστάζει ὁ Ἰουδαίος-Μπολσεβικισμὸς νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ παῖδια ἀκόμη, κινητοποιῶν αὐτὰ ἐναντίον τῶν ἰδίων των γονέων. Ἡ „Ἰσβέστια“ τῆς 28 Μαΐου 1934 περιγράφει τὸ πῶς ἓνα κορίτσι κατήγγειλε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη διὰ τὴν οἰκογένειάν του ἐν μέρος τοῦ „κολλεκτιβικοῦ“ σίτον τοῦ προωρισμένον διὰ τὸ κράτος. Ὁ πατὴρ ὑφίσταται τὴν θανατικὴν ποινὴν τὴν καθοριζομένην ὑπὸ τοῦ τρομοκρατικοῦ νόμου. Τὸ παιδί του ἐγκωμιάζεται δημοσίᾳ!

Εἰς τὴν δημοκρατικὴν Γερμανίαν, τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα εἶχε περιλάβῃ εἰς τὸ διαβόητον στρατιωτικὸν πρόγραμμά του καὶ τὰ ἐξῆς αἰτήματα: Ἄρθρον 12: Απομάκρυνσις ὅλων τῶν μὴ ἀρεστῶν εἰς τοὺς στρατιώτας ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν. Ἄρθρον 20: Κατάργησις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ στρατωνισμοῦ. „Ἀπολύτρωσις ἀπὸ τὴν τυφλὴν ὑπακοήν“ καὶ „δημοκρατοποίησις τοῦ στρατοῦ“, αὐταὶ ἦσαν αἱ πομπώδεις ἐπαγγελίαι τῶν κομμουνιστῶν.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς μπολσεβικικῆς δικτατορίας ὅμως διενεργεῖται ἡ ὑποχρεωτικὴ στρατολογία τῶν ἐργαζομένων. Ὅστις δὲν ὑπακούει ἀμέσως, τυφελίζεται ἢ ρίπτεται εἰς τὰ αἱματοβαφῇ ὑπόγεια τῆς Τσέκας. Ἀντὶ τῆς ἐθελοντικῆς λαϊκῆς πολιτοφυλακῆς, καθιεροῦται ἀμέσως συγκεντρωτικὴ καὶ αὐστηροτάτη στρατιωτικὴ ἀρχηγία, σιδηρᾶ προλεταρικὴ πειθαρχία, αὐστηρότατος στρατωνισμὸς, στρατοδικεῖα . . . Ἀπὸ τοὺς „διοικοῦντας συντρόφους“ γίνονται πολὺ γρήγορα ἀνθυπολοχαγοί, λοχαγοὶ καὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, μάλιστα δὲ καὶ ἐρυσσοὶ στρατάρχαι! Μὲ κυνικὴν εἰλικρίνειαν δὲ ὁμολογεῖ ὁ Ἰουδαῖος Μπολσεβίκος Ραββίνοβιτς, ἐκ τῶν ἐπιτελῶν τῶν Σοβιέτ, ὅτι ἡ δῆθεν „δημοκρατοποίησις“ τοῦ στρατεύματος ἦτο „μόνον ἐν μέσον πρὸς κατάκτησιν τοῦ στρατοῦ“.

Ἐν ἄλλο μπολσεβικικὸν σύνθημα, πιστευθὲν ἀπὸ πολλούς, εἶνε ἡ „ἀπολύτρωσις τῆς γυναικός“. Ἡ γυναῖκα θ' ἀπελευθρώνετο δῆθεν ἀπὸ τὸν οἰκιακὸν ζυγὸν καὶ θὰ ἐτίθετο εἰς ἐντελῶς ἴσην θέσιν πρὸς τὸν ἄνδρα. „Ἡ ἐπανάστασις δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ, ἐφ' ὅσον ὑφί-

στανται ή έννοια τής οικογενείας καί αί οικογενειακά σχέσεις“, έδηλώθη σαφέστατα κατά τό συνέδριον τής Κομιντέρν τοῦ έτους 1924. Εἰς τήν πραγματικότητα όμως τής Σοβιετικῆς Ένώσεως ή τόσον έξυμνηθεῖσα έλευθερία τής γυναικός παρουσιάζεται ως εξής: ή γυναῖκα έχει παραδοθῇ άπροστάτεντος εἰς τήν αὐθαίρεσίαν τοῦ άνδρός καί έχει υποχρεωθῇ νά κερδίξῃ μόνη τά πρὸς τό ζῆν διὰ βαρυντάτης σωματικῆς εργασίας. Αὐτὴ εἶνε, ἐν τῇ πράξει, ή „έλευθερία“ τής. Ακόμη καί εἰς τὰ διαβόητα στρατόπεδα καταναγκαστικῶν έργων ὑπάρχον καί εργάζονται ἄνω τοῦ ενός ἑκατομμυρίου γυναῖκες.

Επίσης ισχυρίζεται ή προπαγάνδα τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅτι ἀφῆρσεν ἀπὸ τήν γυναῖκα τήν φροντίδα διὰ τὰ τέκνα τής. Τήν φροντίδα αὐτήν, λέγει, ἀναλαμβάνει τό Σοβιετικόν κράτος. Συγχρόνως όμως καί αὐτός ἀκόμη ὁ ἐπίσημος Τύπος τοῦ κόμματος, δηλ. τῶν Σοβιέτ, ἀναγκάζεται νά ὁμολογήσῃ, ὅτι τό πλῆθος τῶν ἐξαθλιωμένων καί ἀπροστατευτῶν ἀλητοπαίδων αὐξάνει διαρκῶς, ὅπως αὐξάνει ἐπίσης συνεχῶς καί ή ἐγκληματικότης τής νεολαίας.

Εν ἐξαιρετικῶς ἑλκυστικῶν προπαγανδιστικῶν μέσων τῶν κομμουνιστῶν εἶνε καί τό αἷτημα διὰ τήν ἄρσιν τής ἀπαγορεύσεως τῶν ἐκτρώσεων εἰς τὰς ἀστικάς χώρας. Τά ἀποτελέσματα, όμως, τής ἀπὸ 18 ἐτῶν ἤδη ὀφισταμένης ἐν τῇ πράξει ἀπεριορίστου ἑλευθερίας τῶν ἐκτρώσεων εἰς τήν Σοβιετικὴν Ρωσίαν εἶνε τόσον καταστρεπτικά, ὥστε τὰ Σοβιέτ σκέπτονται τώρα ν' ἀπαγορεύσωσι τελείως τὰς ἐκτρώσεις.

Εἰς τήν κορυφήν όμως τῶν ψευδολογιῶν ἀναρριχᾶται ή μπολσεβικικὴ προπαγάνδα, ή ἀφορῶσα τό γυναικεῖον φύλον, ὅταν ισχυρίζεται, ὅτι ή πορνεία εἶνε ἐν ἀναγκαῖον κακὸν τῶν ἀστικῶν κοινωνιῶν, τό ὅποιον θὰ ἐξαφανισθῇ τελειωτικῶς διὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Εἰς καμμίαν χώραν τοῦ κόσμου δὲν ἀποτελεῖ ή πορνεία ἐν τόσον γενικὸν φαινόμενον ὅσον εἰς τήν Σοβιετικὴν Ένωσιν. Ἦδη καί μόνον διὰ νά ἐξασφαλίσουν μίαν θέσιν, μίαν ἐργασίαν, ἀναγκάζονται αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες ν' ἀνταποκρίνονται εἰς ὅλας τὰς ὁρέξεις τῶν προϊσταμένων των. Εἰς τὸν οὕτω καλούμενον „παράδεισον τῶν γυναικῶν“ ἀποτελεῖ ή γυναῖκα κυριολεκτικῶς „ελεύθερον κνηρίον“ διὰ τοὺς Ἰουδαίους σοβιετικούς αὐθέντας.

Πῶς ἐξαπατῶνται οἱ ἀφελέστατοι πολιτικοὶ τής φιλελευθέρας Δύσεως διὰ τής σοβιετικῆς προπαγάνδας, ἀποδεικνύει ὡς ἰδιαίτερος χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τό „ταξίδιον μελετῶν“ τοῦ κ. Έρριώ

εἰς Ρωσίαν κατά τήν περίοδον τοῦ αὐτόθι μεγάλου λιμοῦ τῷ 1933. Σχετικῶς ἔγραψε τό ἰουδαϊκὸν φύλλον „Φόρουερδ“ τῆς Νέας Ὑόρκης, τό ὅποιον ἀσφαλῶς δὲν ἡμπορεῖ νά ὑποπτευθῇ τις ὡς τρέφον συμπαιθείας πρὸς τοὺς Έθνικοσοσιαλιστάς:

„Τήν προτεραιάν τής ἀφίξεως τής γαλλικῆς ἀντιπροσωπείας ἐκινητοποιήθη ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ Κιέβου εἰς τὰς δύο τῆς νυκτός — πρὸς ἐσπευσμένον καθαρισμόν τῶν κυριωτέρων ὁδῶν καί πρὸς στολισμὸν τῶν οἰκῶν. Μυριάδες χειρῶν προσεπάθον νυκτεωδῶς νά προσδώσουν εὐρωπαϊκὴν ὄψιν εἰς τήν τελείως παρημελημένην καί ἀκάθαρτον πόλιν. Όλα τὰ τμήματα διανομῆς τροφίμων, τὰ πρατήρια τῶν συνταγισμῶν κλπ. εἶχον κλεισθῇ. Ὁ σχηματισμὸς „οὐρᾶς“ πρὸ τῶν πρατηρίων τούτων πρὸς ἀπόκτησιν τροφίμων ἀπηγορεύθη αἰφνιδίως. Τὰ στίφη τῶν ἐξαθλιωμένων καί βρωμερῶν παιδιῶν, τῶν ζητιάνων καί τῶν πεινασμένων ἀνθρώπων εἶχον ἐξαφανισθῇ τελείως ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὥσει νά μὴ ὑπῆρχον. Εἰς δὲ τὰς διασταυρώσεις τῶν κεντρικῶν ὁδῶν παρήλαντον ἐπιδεικτικῶς καί μὲ προσποιητὴν ὑπερηφάνειαν διαλεγμένοι πολιτοφύλακες ἐπάνω εἰς καλοκαθαρισμένα ἄλογα, ή χαίτη τῶν ὁποίων εἶχε διαπλεχθῇ μὲ λευκὰς κορδέλλες — μία εἰκὼν, τήν ὁποίαν τό Κίεβον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἴδῃ καί ἔκτοτε ποτὲ δὲν ξαναεἶδεν ἕως σήμερον . . .“

Εν ἀπὸ τὰ μάλλον ἐντυπωσιακὰ σημεῖα τῆς θορυβώδους μπολσεβικικῆς προπαγάνδας εἶνε καί τό αἷτημα τῆς καταργήσεως τῶν στρατῶν, ὁ „γενικὸς καί πλήρης ἀφοπλισμὸς“. Ὑπὸ τὰ ἑλκυστικὰ συνθήματα „ποτὲ πλέον πόλεμον“, „πόλεμον εἰς τὸν πόλεμον“, „θ' ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῶν ἐξοπλισμῶν“ κλπ. ἐζήτει π. χ. τό κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς Γερμανίας ἕνα δημοψήφισμα μὲ τό ἐξῆς θέμα: „Ἡ ναυπήγησις θωρηκτῶν καί εὐδρόμων πάσης φύσεως ἀπαγορεύεται“. Ἦδη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1932, ὁ Έβραῖος Φίνκελσταῖν-Λιτβίνωφ εἰς μίαν τῶν ἀναριθμῶν συνδιασκέψεων ἀφοπλισμοῦ ἐν Γενεύῃ διεκήρυττε τό σύνθημα τοῦ „πλήρους ἀφοπλισμοῦ“ τοῦ κόσμου. Ἡ ὑποκριτικὴ αὐτὴ μέθοδος κατ' οὐδὲν μετεβλήθη ἕως σήμερον, ὡς ἀποδεικνύουν οἱ λόγοι τοῦ ἰδίου Λιτβίνωφ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, ὅτε ὠμίλησε πάλιν περὶ τοῦ „πλήρους ἀφοπλισμοῦ“ ὡς τῆς „ἀνωτάτης ἐγγυήσεως διὰ τήν εἰρήνην“.

Αὐτὰ εἶνε μπολσεβικικὴ προπαγάνδα.

Πῶς ἐμφανίζεται όμως ή πραγματικότης; Ἡ ἐν εἰρήνῃ δύναμις τοῦ Έρυνθροῦ Στρατοῦ ἠδὲξήθη, διὰ τοῦ ὑποβιβασμοῦ τῆς στρατευσίμου

ηλικίας, εις 2 εκατομμύρια ἀνδρῶν. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχον ἐκγυ-
μνασμένοι ἐφεδρεῖαι ἐξ 9 μέχρι 10 εκατομμυρίων. Ἐν περιπτώσει
πολέμου, συνεπῶς, ἡμποροῦν νὰ κινητοποιηθοῦν 11 εκατομμύρια καὶ
μετ' ὀλίγον καιρὸν μάλιστα 14 εκατομμύρια ἀνδρῶν.

Ἄμα τῇ ἐκρήξει τοῦ πολέμου ἡμπορεῖ νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν ὁ Ἑρυνδρὸς
Στρατὸς 160—180 μεραρχίας πεζικοῦ καὶ 25 ταξιαρχίας ἱππικοῦ.
Ὁ στρατάρχης τῶν Ἑρυνδρῶν Τουχατσέφσκη ὑπελόγιζεν ἐσχάτως
τὴν ἀύξησιν τῶν τάνκς τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ εἰς 2475 τοῖς ἑκατόν.

Ἡ δύναμις τοῦ Ἑρυνδρῶ ἑναερίου στόλου ἀνέρχεται εἰς 6000 ἀερο-
πλάνα. Τὰ ἀεροπλάνα τῆς πρώτης γραμμῆς διαιροῦνται εἰς 3100 βαρέα
καὶ ἐλαφρὰ βομβαρδιστικά καὶ ἀνιχνευτικά καὶ εἰς 1500 κατα-
διωκτικά. Τὰ βομβαρδιστικά ἀεροπλάνα κατέχον συνεπῶς τὴν πρῶ-
την θέσιν καὶ ἀποδεικνύουν τὸν ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑρυνδρῶ
ἑναερίου στόλου. Προορίζονται διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πρώτης αἰφνιδια-
στικῆς ἐπιθέσεως, ὅμα τῇ ἐκρήξει πολέμου, διὰ νὰ κτυπηθῇ ὁ ἐχθρὸς,
προτοῦ προλάβῃ ν' ἀμυνθῇ. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν στρατηγῶν τῶν Σο-
βιέτ, ὁ προσεχὴς πόλεμος θ' ἀρχίσῃ ἀνευ προηγουμένης ἐπισήμου
κηρύξεως αὐτοῦ. Ὡσαύτως δὲν εἶνε γενικῶς γνωστόν, ὅτι τὰ Σοβιέτ
ἔχουν σήμερον ἤδη τὸν ἰσχυρότερον στόλον ὑποβρυχίων τοῦ κόσμου.

Ἀνάλογος πρὸς τὸν ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑρυνδρῶ Στρατοῦ
εἶνε καὶ ἡ ἐπιθετικὴ στρατηγικὴ τῶν ἀρχηγῶν του. Ὁ Τουχατσέφσκη
ὁμιλεῖ περὶ τοῦ „αὐτονοήτου δικαιώματος“ τῆς νικηφόρου μπόλσεβι-
κικῆς ἐπαναστάσεως ὅπως ἐξαπλωθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. „Θὰ
προσπαθῇ, λέγει ὁ Τουχατσέφσκη, μὲ μίαν ὁρμέφυτον δύναμιν νὰ
κατακυριεύσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἐξασκοῦσα ἄμεσον πίεσιν ἐφ'
ὅλων τῶν γειτονικῶν χωρῶν. Τὸ δὲ σπουδαιότερόν της ὄργανον θὰ
εἶναι βεβαίως ἡ στρατιωτικὴ της δύναμις“.

Καὶ τὸ μᾶλλον ἀπίστευτον εἶνε τὸ ἑξῆς: Παρ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς
ὀφθαλμοφανεῖς ἱμπεριαλιστικοὺς ἐξοπλισμούς, ἰσχυρίζεται ἡ μπολ-
σεβικικὴ προπαγάνδα καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτι ἡ Μόσχα ἀκολουθεῖ
„φιλειρηνικὴν πολιτικὴν“. Ὁ κ. Λιτβίνοφ φέρεται ἀνυστόλως καὶ
προσπαθεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν κόσμον, λέγων: „ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις,
ἡ ὁποία δὲν ἔχει διαθέσεις ἐπεκτάσεως, ἴσταται πάντοτε εἰς τὴν
πρώτην γραμμὴν, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ ἔργου τῆς διατηρήσεως
τῆς εἰρήνης“. Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων κομμουνιστῶν Τορὲξ γράφει
εἰς τὴν „Οὐμανιτέ“: „Ἀπεδείξαμεν ἤδη, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰρήνης
εἶνε ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως“.

Εἰς κατάφωρον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ψευδολόγον ταύτην προ-
παγάνδα διατελεῖ ἡ ἐπιθετικὴ πολιτικὴ τῶν στρατιωτικῶν συμφῶ-
νων, τὰ ὁποῖα συνήφθησαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς οὕτω καλουμένης
„συλλογικῆς ἀσφαλείας“ τὴν μὲν 2 Μαΐου 1935 μεταξὺ Μόσχας καὶ
Παρισίων, τὴν δὲ 16 Μαΐου 1935 μεταξὺ Μόσχας καὶ Πράγας.

Ὁ Ζάκ Ντοριώ, δήμαρχος τοῦ Σαιν-Ντενί, ἄλλοτε κομμουνιστῆς
καὶ σήμερον ἀρχηγὸς τοῦ „Γαλλικοῦ λαϊκοῦ κόμματος“, ἔχα-
κτῆρισεν ἐσχάτως τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ Γαλλο-Μπολσεβικικοῦ στρα-
τιωτικοῦ συμφώνου ὡς ἑξῆς: „Καὶ ὅταν ἀπαξ τὸ κατορθώσουν, ὅταν
γίνῃ ὁ Κασὲν πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ Τορὲξ πρωθυπουργὸς
καὶ ὁ Περί ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, τότε, τῇ ἐντολῇ τῆς Μόσχας,
θὰ προκαλέσουν αἰφνιδίως τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας διὰ νὰ
ἐλαφρυνθῇ ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία στρατιωτικῶς εἰς τὰ δυτικά της
σύνορα . . .“

Ἀνάλογον σημασίαν ἔχει καὶ τὸ στρατιωτικὸν σύμφωνον μεταξὺ
Μόσχας καὶ Πράγας. Ἐνας ἀεροπόρος τῶν Σοβιέτ καὶ μέλος τοῦ
μπολσεβικικοῦ κόμματος προέβη σχετικῶς, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1935,
εἰς τὰς ἀκολουθούσας ἀνακοινώσεις πρὸς τὴν γαλλικὴν ἐφημερίδα
„Γκερεγκονάρ“: „Ἡ δημιουργία ἀεροπορικῶν βάσεων ἐντεῦθεν καὶ
ἐκεῖθεν τῆς Πράγας θὰ ἴητο δι' ἡμᾶς κατὰ τὸ ἰδεώδες. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ
ἡδυνάμεθα νὰ ἐλαττώσωμεν τὸν χρόνον πτήσεως κατὰ τὸ ἡμῖς
καὶ θὰ ἐχρειαζόμεθα ἐπίσης μόλις τὸ ἡμῖς τῆς βενζίνης ποὺ ἀπαι-
τεῖται σήμερον, ἔτσι δὲ θὰ ἡμπορούσαμε νὰ μεταφέρωμεν τρεῖς
τόννους ἐκρηκτικῶν ὕλων περισσότερον“. Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ ἀερο-
δρόμια αὐτὰ τῶν Ἑρυνδρῶν ἐδημιουργήθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς
Τσεχοσλοβακίας εἰς μεγάλον ἀριθμόν. Ἐσχάτως μάλιστα ἠρξήθησαν
εἰς 36. Ἡ ἐν Πρεσβούργῳ ἐκδιδόμενη ἐφημερίς „Σλοβένσκυ Ντένικ“,
ὄργανον τοῦ Τσεχοσλοβάκου πρωθυπουργοῦ, ὁμολογεῖ μὲ κατα-
πληκτικὴν εἰλικρίνειαν τὸν σκοπὸν τῶν μπολσεβικικῶν τούτων
ἀεροπορικῶν βάσεων: „Ἐὰν τὰ ἀεροδρόμια, γράφει, χρειασθοῦν διὰ
τὴν ἀμυναν τοῦ κράτους, τότε βέβαια δὲν θὰ βόσκουν ἐπάνω εἰς
αὐτὰ χῆνες. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ἀπὸ κάθε φίλον μας, ὁ ὁποῖος
θὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀμυνάν μας“. Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδή, ἀπὸ
τὰ 36 ἐκεῖνα ἀεροδρόμια πρόκειται ν' ἀπογειωθοῦν τὰ βομβαρδιστικά
ἀεροπλάνα τῶν Μπολσεβίκων διὰ τὴν ἐπίθεσιν των κατὰ τῆς Εὐρώπης.
Πόσον ἀπειλητικὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἐξάγεται ἤδη ἐκ τοῦ
γεγονότος, ὅτι τὰ στρατηγικῶς σπουδαιότερα σημεῖα τῆς Κεντρικῆς

Ευρώπης είνε προσιτά εις τὰ βομβαρδιστικά αεροπλάνα τῶν Ἑρυνθῶν καὶ ἡμποροῦν νὰ καταστραφοῦν παρ' αὐτῶν ἐντὸς διαστήματος βραχυτέρου τῆς ὥρας. Ἀπὸ τὰς αεροπορικὰς βάσεις τοῦ Ἑρυνθοῦ Στρατοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Τσεχοσλοβακίας ἡμποροῦν π. χ. νὰ φθάσουν τὰ σοβιετικὰ αεροπλάνα: εἰς τὴν Δρέσδην ἐντὸς 20 λεπτῶν τῆς ὥρας, εἰς τὸ Κέμνιτς ἐντὸς 11 λεπτῶν, εἰς τὴν βιομηχανικὴν περιοχὴν τῆς Σιλεσίας ἐντὸς 9 λεπτῶν, εἰς τὸ Βερολῖνον ἐντὸς 42 λεπτῶν, εἰς τὴν Βιέννην ἐντὸς 9, εἰς τὰ ὀπλουργεῖα τοῦ Στάυρ ἐντὸς 17 καὶ εἰς τὴν βιομηχανικὴν περιοχὴν τῆς Στάυερμαρκ ἐντὸς 27 λεπτῶν. Ἡ Βουδαπέστη μάλιστα ἡμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ εἰς τέφραν καὶ ἐρείπια ἐντὸς 6 μόνον λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀπογειώσεως τῶν ἑρυνθῶν αεροπλάνων.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς μορφή τῆς μπολσεβικικῆς „φιλειργνηκῆς πολιτικῆς“!

Ὅταν πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, παρείχον ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ἐφονεύθησαν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ κατεδείκνυν τὸν κίνδυνον, ὅτι παρόμοιαι σφαγαὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπαναληφθῶσιν ὁποτεδήποτε καὶ εἰς ἄλλας χώρας, καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἀκόμη κύκλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν ἀπέδωσαν σημασίαν εἰς τὰς προειδοποιήσεις μου ἐκεῖνας καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἀφελῆ γνώμην, ὅτι ὁ Μπολσεβικισμὸς ἔχει ἀλλάξῃ ἔκτοτε καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον θ' ἀφήνῃ εἰς τὰ θρησκευόμενα πλήρη ἐλευθερίαν. Δυστυχῶς, τὰ ἔκτοτε γεγονότα μ' ἐδικαίωσαν πλήρως καὶ κατὰ τραγικώτατον τρόπον! „Εἰς ὅλας τὰς περιοχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κυβέρνησις τῆς Μαδρίτης κατέχει τὴν ἐξουσίαν, δὲν ὑπάρχουν πλέον ἀνοικταὶ ἐκκλησίαι“, γράφει ἡ ἑφημερὶς „Ντιάριο ντὲ λα Μαρίνα“. Ἡ δὲ καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως, ὅτι μόνον εἰς τὴν Βαρκελώνην ἐφονεύθησαν 250 περίπου ἱερεῖς καὶ κατεστράφησαν ὅλοι οἱ ναοί.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλευθερία τῶν θρησκευμάτων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Μπολσεβικισμοῦ!

Διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν δυτικῶν Δημοκρατιῶν ὡς ἀθῶοι, ἀκίνδυνοι καὶ ἀστικοί, προσέλαβαν οἱ Μπολσεβίκοι „διπλωμάται“ τὴν ὄψιν καὶ τοὺς τρόπους ἐντίμων καὶ πολιτισμένων ἀνθρώπων, ὅσον καὶ ἂν δυσκολεύονται εἰς τὸν ρόλον αὐτόν. Εἰς ἡμᾶς τοὺς γνώστας τῆς τακτικῆς καὶ τῶν μεθόδων τῶν Μπολσεβίκων προκαλεῖ κάποιαν φαιδρότητα, ὅταν βλέπωμεν, ὅτι τόσοι καὶ τόσοι

πολιτικοὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, θεωρούμενοι ὡς εὐφρεῖς ἄνθρωποι, πιστεύουν, ὅτι ὁ Μπολσεβικισμὸς παρητήρη πλεόν τοῦ σχεδίου τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, ἐπειδὴ οἱ διπλωματικοὶ του ἀντιπρόσωποι ἐμφανίζονται μὲ φράκα καὶ λευκὰ κολλάρια . . .

Ἡ μάσκα αὕτῃ ὁμως δὲν ἐφάνη ἐπαρκῆς εἰς τοὺς Ἑβραίους ἄρχοντας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Διὰ ν' ἀποδείξουν ὀριστικῶς πλεόν τὸ ἄκακον καὶ ἀκίνδυνον τῶν προθέσεων τῶν, ἀπεφάσισαν οἱ Μπολσεβίκοι νὰ δώσουν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν ἓνα „σύνταγμα“. Εἰς αὐτὸ προκηρύσσεται τὸ „δικαίωμα τῆς ἐκπαιδεύσεως“ εἰς μίαν χώραν, ὅπου τὰ 40 ἑκατοστὰ τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀναλφαβήτους, εἰς αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ „ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τοῦ τύπου“ εἰς μίαν χώραν, ὅπου πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τὰς ἀντιλήψεις τῶν Ἑβραίων δικτατόρων τιμωρεῖται μὲ τὸν θάνατον, καθὼς εἶδομεν καὶ πρὸ ὀλίγου μόλις κατὰ τὴν δίκην τῶν Τροτσκιστῶν. Τὸ καθεστὼς αὐτὸ τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ εἰς τὸ νέον „σύνταγμα“ περὶ τοῦ „ἀπαρabiάστου τοῦ ἀτόμου, τῆς κατοικίας καὶ τῶν ἐπιστολῶν“, καθ' ὃν χρόνον συλλέγει καθημερινῶς μέσῳ τῆς Τσέκας χιλιάδας δυστυχῶν ἀνθρώπων ἐν εἰδὲι ἀγέλης ζώων καὶ ἄλλους μὲν ἐξ αὐτῶν στέλλει εἰς τὴν ἐξορίαν, ἄλλους δὲ τυφεκίζει.

Τὸ „Λαϊκὸν Μέτωπον“ τὸ ὁργανωθὲν ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀγωνίζεται, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Τορέζ, „διὰ τὴν ἄμυναν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, τὴν διατήρησιν καὶ ἐπέκτασιν αὐτῶν“. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὸ „Λαϊκὸν Μέτωπον“ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν. Αἱ „δημοκρατικαὶ ἐλευθερίαι“ συνίστανται ἐκεῖ εἰς τὴν ὑπερπλήρωσιν τῶν φυλακῶν τῆς Μαδρίτης καὶ τῆς Βαρκελώνης, εἰς τὴν σύλληψιν καὶ τὸν τυφεκισμόν ὄλων τῶν μὴ κομμουνιστῶν. Μόνον εἰς τὴν Μαδρίτην ἐφονεύθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μέχρι σήμερον ἄνω τῶν 7000 ἀνθρώπων!

Ἡ φράσις περὶ „ἐλευθερίας καὶ δικαίων τοῦ ἀνθρώπου“ εἶνε ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρους φράσεις τῆς προπαγάνδας τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἦδη εἰς τὸν ἐπαναστατικόν του ὕμνον τὴν συναντῶμεν. Ἐν τούτοις, εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκονται αἱ ἐλευθερίαι καὶ τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, ἀποδεικνύουν αἱ ἀκόλουθοι περικοπαὶ ἀπὸ ἐπιστολᾶς ἐκ τῆς χώρας ἐκεῖνης:

„... Κατόπιν στοιβάζονται μερικαὶ ἑκατοντάδες τῶν ἀποκλήρων τούτων, ὡσὰν νὰ ἦσαν κτήνη, εἰς κενά, ψυχρὰ φορτηγὰ βαγόνια.

Προορίζονται διὰ τὴν Λευκὴν Θάλασσαν καὶ τὴν Σιβηρίαν ... Καὶ θὰ συμβῇ ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰδύοντας κομμουνιστάς: „Νὰ φοβήσετε. Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς σκοτώνουμε ὅλους, μὰ θὰ φοβήσετε μόνοι σας!“

Ἐπιστολὴ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1935.

„... Μοῦ φαίνεται, ὡσὰν νὰ ἐπανέρχεται πάλιν ἡ κρίσις. Ἄλλ’ ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ξαναέλθουν τὰ ἔτη 1932—1933, ὅποτε εἶχαν ἀποθάνῃ σχεδὸν τὰ 80 ἑκατοστὰ τῶν ἐξορίστων μέσα σ’ ἓνα ἔτος“.

Ἐπιστολὴ ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1936.

Τὴν 16 Νοεμβρίου 1917 εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Λένιν μετὰ τὴν „δήλωσιν περὶ τῶν δικαίων τῶν ἐθνότητων“ εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς ἄλλοτε Τσαρικῆς Αὐτοκρατορίας τὴν αὐτονομίαν. Τί συνέβη ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα μετὰ τοὺς λαοὺς ἐκείνους; ποία αὐτονομία ἐδόθη εἰς αὐτούς; Τὴν 27 Ἀπριλίου 1920 εἰσήλασεν ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς εἰς τὸ Ἀζερμπαϊτζάν, τὸν Νοέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς τὴν Οὐκρανίαν, τὴν 3 Δεκεμβρίου 1920 εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν 25 Φεβρουαρίου 1921 εἰς τὴν νεαρὰν Δημοκρατίαν τῆς Γεωργίας, μολονότι ἡ Μόσχα ἔν ἔτος πρότερον εἶχεν ἀναγνωρίσῃ διὰ γραπτῆς συμφωνίας τὴν ἀκεραιότητα τῆς τελευταίας ταύτης χώρας.

Εἰς τὸ Ὑγκερμανλάντ ἐξοντοῦται συστηματικῶς ὁ φινλανδικὸς πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς ἐκείνης. Ἀπὸ τὸ 1929 ἕως τὸ 1931 ἐξωρίσθησαν εἰς τὴν Σιβηρίαν 18.000, τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1935 ἄλλοι 9000 Φινλανδοί. Πρὸ δύο δὲ μόλις μηνῶν ἀπεφάσισεν ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις νὰ ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἐτέρους 28.000 Φινλανδοὺς.

Ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῶν πολωνορωσσικῶν συνόρων „ἐξετοπίσθησαν“ τὴν τελευταίαν ἄνοιξιν ἄνω τῶν 18.000 γεωργῶν γερμανικῆς καταγωγῆς. Τοὺς ἐστρίμωξαν ἀνὰ 80 καὶ 90 πρόσωπα εἰς ἓν βαγόνιον μεταφορᾶς κτηνῶν καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὴν Σιβηρίαν.

Ἀπὸ τὴν Καρελίαν ἐξωρίσθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 4000 κάτοικοι εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν καὶ 3000 εἰς τὰ Οὐράλια, ὅπου ἄνω τῶν 50 ἑκατοστῶν τῶν δυστρεφῶν τούτων ἐξολοθρεύθησαν συνεπεῖα τῶν ἀπανθρώπων συνθηκῶν ζωῆς καὶ ἐργασίας.

Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1927 ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἐκάλεσεν εἰς συναγερμὸν ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον μετὰ θορυβώδεις διαδηλώσεις

κατὰ τοῦ τυφεκισμοῦ τῶν δύο ἀναρχικῶν Σάκκο καὶ Βανζέττι. Εἰς ἑκατομμύρια φυλλαδίων καὶ ἐφημερίδων κάμνει θόρυβον ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὰς „κεφαλαιοκρατικὰς“ χώρας ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Καὶ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἑνωσιν; Τί γίνεται ἐκεῖ; Μόνον εἰς τὸ ἄρθρον 58 τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἀναγράφονται 14 διάφοροι περιπτώσεις ἐγκλημάτων τιμωρουμένων διὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς! Διὰ τοῦ νόμου τῆς 7 Ἀπριλίου 1935 εἰσῆχθη μάλιστα ἡ θανατικὴ ποινὴ καὶ διὰ παιδιὰ!

Πενασμένα παιδιὰ ἐνὸς σωφρονιστηρίου διηγοῦντο κάποτε πόσον καλλιτέρα ἦτο ἡ διατροφή των ἄλλοτε. Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ θεωρηθοῦν ὡς διαπράξαντα ἐγκλημα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθροῦ 58. Δέκα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐτυφεκίσθησαν ὑπὸ τῆς Γκεπεοῦ, παρουσία τῶν συναδέλφων των τροφίμων τοῦ σωφρονιστηρίου ἐκείνου. Ὁ ἀνώτατος εἰσαγγελεὺς τῶν Σοβιὲτ Βισίνσκυ ἐπανηγύριζε πρὸ τινος εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς ρωσσικὴν ἐφημερίδα „με βαθεῖαν ἱκανοποίησιν καὶ ἀγαλλίαςιν“, ὡς ἔλεγε, τὴν πρώτην ἐπέτειον τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας, καθ’ ἣν ἐτέθη εἰς ἰσχὺν ὁ νόμος αὐτὸς τῆς παιδοκτονίας!

Ὅλαι αὐταὶ αἱ πληροφορίες βασίζονται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ἀποδεδειγμένῳ γεγονότι, παρελήφθησαν δὲ ἀπὸ στοιχεῖα ἐξηκριβωμένα, προερχόμενα εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἀπὸ σοβιετικὰς πηγὰς. Ὅταν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς τὸ συνέδριον τῆς Νυρεμβέργης, ὕψωσα φωνὴν σοβαρᾶς προειδοποιήσεως καὶ ὠμίλησα περὶ τῶν πιθανώτατα προκειμένων νὰ ἐπέλθουν συνεπειῶν τοῦ 7^{ου} συνεδρίου τῆς Κομιντέρν ἐν Μόσχᾳ ἀπὸ 25 Ἰουλίου μέχρι 21 Αὐγούστου 1935, ὁ κόσμος ἀπήντησεν εἰς τὰς προειδοποιήσεις καὶ ἀνησυχίας μου ἐκεῖνας μετὰ σιγὴν καὶ ἔλλειψιν κατανοήσεως. Οἱ περιορισμένοι ὀρίζοντες μικροπολίται ἐθεώρησαν τὰς προφητείας μας ὡς ὑπερβολικὰς καὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἡμποροῦν ν’ ἀδιαφορήσουν πρὸς αὐτάς.

Ἄς μοι ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω ἐν συντομίᾳ μερικὰς ἀπὸ τὰς εἰς τὸ ἐν λόγω συνέδριον τῆς Κομιντέρν γενομένας προτάσεις καὶ τὰ καταστρωθέντα ἐκεῖ σχέδια καὶ νὰ παρατάξω ἐναντι αὐτῶν τὰς ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἐπελθούσας συνεπεῖας.

Ὁ Δημητρώφ, ὁ ἐντεταλμένος τῆς Σοβιετικῆς Δικτατορίας διὰ τὴν παγκόσμιον ἐπανάστασιν, ἐδήλωσεν ἐπὶ λέξει: „Μὲ τὸν Στάλιν ἐπὶ κεφαλῇ, ἡμπορεῖ καὶ ὀφείλει ὁ εἰς ἑκατομμύρια ἀνερχόμενος πολιτικὸς μας στρατὸς νὰ ὑπερπηδήσῃ μετὰ τόλμην ὅλα τὰ ἐμπόδια

και δλας τας δυσχερείας, να καταρρίψη τὸ φρούριον τοῦ καπιταλισμοῦ και νὰ ἐπιτύχη τὴν νίκην τοῦ σοσιαλισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον”.

Εἶπεν ἐπίσης τὰ ἐξῆς:

„Τὸ προλεταριάτον εἶνε ὁ πραγματικὸς κύριος τοῦ κόσμου, ὁ κυρίαρχος τῆς αἰῶνι. Καὶ πρέπει ν’ ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ ἱστορικά του δικαιώματα και νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας του τὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας εἰς κάθε μίαν χώραν, εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον . . .”

„Μάταιαι εἶνε αἱ προσπάθειαι . . . ὅπως στρέφουν τὸν τροχὸν τῆς ἱστορίας πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὅχι, ὁ τροχὸς αὐτὸς στρέφεται και θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ στρέφεται πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς Παγκοσμίου Ἐνώσεως τῶν σοσιαλιστικῶν σοβιετικῶν δημοκρατιῶν μέχρι τῆς τελειωτικῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον”.

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον κατέστρωσεν ὁ Βούλγαρος αὐτὸς τρομοκράτης διὰ τὴν ἀναστάτῳσιν τοῦ κόσμου. Διὰ τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐφαρμογῆς του ἄς ὁμιλήσουν τὰ γεγονότα μόνα των.

Ἀπὸ τοῦ συνεδρίου ἐκείνου ἔλαβον χώραν μέχρι σήμερον ἄνω τῶν ἑκατὸν κομμουνιστικαὶ ἐξεγέρσεις εἰς τὰς διαφόρους χώρας τῆς γῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων και τὰ κινήματα τῆς Βρέστης και τῆς Τουλῶνος μὲ πολυαριθμοὺς νεκροὺς τὸν Ἀύγουστον τοῦ 1935, τῆς Λεμβέργης τὴν 18 Ἀπριλίου 1936 μὲ 10 νεκροὺς, τῆς Θεσσαλονίκης τὴν 10 Μαΐου 1936 μὲ ἄνω τῶν 100 νεκρῶν. Τρεῖς καλῶς προητοιμασμένοι ἐνοπλοὶ ἐπαναστάσεις συνετάραξαν ἐπὶ ἐβδομάδας ὁλοκληροὺς χώρας: τὸν Νοέμβριον τοῦ 1935 εἰς τὸ Περναμπουκο, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1936 εἰς τὸ Μπουνένος-Ἀῦρες και τὸν Μάρτιον τοῦ 1936 εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

Ἐξ ἀπόπειραι ἐπαναστάσεων κατέστη δυνατόν νὰ προληφθῶσιν ἐγκαίρως, μεταξὺ δὲ τούτων αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ Δεκεμβρίου 1935 ἐν Οὐρουγουάῃ, τοῦ Φεβρουαρίου 1936 ἐν Παραγουάῃ και τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐν Χιλῇ. 62 μεγάλοι ἐμπρησμοὶ ἔχουν διαπραχθῇ ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων και ὁ τοῦ Λαντσάου ἐν Κίνα, ὅπου ἐκάησαν 1000 περίπου ἄνθρωποι. 54 ἐνοπλοὶ ἐπιδρομοὶ ἔχουν ὀργανωθῇ και 78 μυστικαὶ ἀποθήκαι ἐκρηκτικῶν ὕλων ἔχουν ἀνακαλυφθῇ. Ἐν ὅλῳ εἶχον τὰ μπολσεβικὰ ταῦτα ἐγκλήματα 3041 ἀνθρώπινα θύματα.

Ἄς ἀναφέρωμεν ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν ἐγκλημάτων τούτων ὀλίγα τινὰ παραδείγματα:

Εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς 30 Ἰουλίου 1935 τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνιστικοῦ Συνεδρίου ἐν Μόσχᾳ ἐνεφανίσθη ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἑλλάδος ὁ „σύντροφος“ Τζῶρτζος και ἀνέπτυξεν ἐν σχέδιον δράσεως διὰ τὸ μέλλον. Μετὰ ἐν ἔτος και σχεδὸν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐν Μόσχᾳ ὁμιλίας του, δηλαδὴ τὴν 5 Ἀυγoῦστου 1936, συνεκλονίσθη ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ μίαν γενικὴν ἀπεργίαν, ἥτις θὰ κατέληγεν ἀμέσως εἰς ἐνοπλον ἐπανάστασιν. Μόνον χάρις εἰς τὴν δραστηρίαν ἐπέμβασιν τοῦ στρατηγοῦ κ. Μεταξᾶ κατέστη δυνατόν νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸ μπολσεβικικὸν χάος και ἐματαυώθη οὕτω τὸ σχέδιον τῶν „συντρόφων“ Δημητρώφ και Τζῶρτζου.

Διὰ τὴν πρόκλησιν ἐπαναστάσεων εἰς τὰς ἀποικίας εἶπεν ὁ Δημητρώφ τὰ ἐξῆς:

„Σήμερον οἱ λαοὶ τῶν ἀποικιακῶν και ἡμιαποικιακῶν χωρῶν δὲν θεωροῦν πλέον τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπελευθερώσεώς των ὡς κᾶτι τὸ ἀδύνατον. Τοῦναντίον, προχωροῦν ὁλονὲν περισσότερον εἰς τὸν ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἱμπεριαλιστῶν δυναστῶν των”.

Μόλις ἡμῖς ἔτος ἀργότερον ἐξεργάγη εἰς τὴν Συρίαν μία ἐπικίνδυνος ἐπανάστασις, στοιχίσασα τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων. Ἡ νεοπαγῆς φιλία πρὸς τὴν Γαλλίαν οὐδόλως ἡμπόδισε τὴν Μόσχαν νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ προμελετημένον ἐπαναστατικὸν της σχέδιον εἰς τὴν χώραν ταύτην, τὴν ὁποίαν διοικεῖ ἡ σύμμαχος της Γαλλία ὡς ἐντολοδόχος. Ὀλίγους μῆνας ἀργότερον, ἐξεργάγησαν αἱ ταραχαὶ τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία κατέσχε μεγίστας ποσότητας κομμουνιστικῶν ἐντύπων ἐξεγερτικοῦ περιεχομένου και ἀνεκάλυψε και διέλυσε μυστικὰς συσκέψεις κομμουνιστῶν πρακτόρων.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν κομμουνιστῶν τῆς Βραζιλίας Μάρκονες ἐδήλωσε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1935 κατὰ τὸ 7^{ον} Διεθνὲς Συνέδριον:

„Ἡ χώρα βαδίζει μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὸν ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως και τὴν ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως”.

Μόλις ἐν τρίμηνον ἀργότερον, ἐξεργάγη εἰς τὸ Νατὰλ και τὸ Ρεσίφε κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις, τῆς ὁποίας τὰ ἀνθρώπινα θύματα ἦσαν: 150 νεκροὶ και 400 τραυματαῖαι. Ὡς πράκτορες τῆς „Ἀλλιάς” ἀπεκαλύφθησαν ὁ Λουῖς Κάρλος Πρέστες, ὁ Ἑβραῖος Ἐβερετ και ὁ „πρεσβευτῆς” τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐν Μοντεβιδέο: ὁ Ἑβραῖος πρῶην δερματέμπορος Μίνκιν.

Και τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Δημητρώφ εἶπε:

„Τὸ γαλλικὸν κομμουνιστικὸν κόμμα παρέχει εἰς ὅλα τὰ παραρτήματα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνoῦς τὸ παράδειγμα τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἡ τακτικὴ τοῦ Ἐνιαίου Μετώπου“.

Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τοῦ γαλλικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Τορεζ προσέθεσε:

„Ἡ ἐπανάστασις δὲν ἔρχεται μόνη της. Πρέπει νὰ ὀργανοῦται. Ἡμεῖς εἴμεθα ἀποφασισμένοι ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδὸν τῶν Ρώσων Μπολσεβίκων. Εἴμεθα . . . ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας τῶν Σοβιέτ“.

Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς Γαλλίας ἀπεδείχθη ἀντάξιον τῶν ἐπαίνων, τοὺς ὁποίους τῷ ἀπένειμεν ὁ „σύντροφος“ Δημητρώφ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν του ἠῤῥησεν ἀπὸ 87.000 τὸν Ἰανουάριον εἰς 100.000 τὸν Μάρτιον, εἰς 187.000 τὸν Ἰούνιον καὶ εἰς ἄνω τῶν 225.000 τὸν Αὐγουστον 1936. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐτετραπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτικοῦ χαρακτῆρος ὀργανώσεων τῆς νεολαίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὲρ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ψήφων ἠῤῥησεν ἀπὸ 790.000 εἰς 1.500.000, τὸ ἐν τρίτον τῶν ψήφων τούτων προέρχεται ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ τὰ προάστειά των. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κομμουνιστῶν βουλευτῶν ἀνῆλθεν ἀπὸ 10 εἰς 73. Ἡ κυκλοφορία τοῦ κομμουνιστικοῦ ὀργάνου „Οὐμανιτέ“ ἠῤῥησεν ἀπὸ 154.000 κατὰ τὸ 1933 μέχρις 750.000 ἀντιτύπων κατὰ τὸ 1936. Μόνον διὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐφέτος ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ προπαγανδιστικοῦ κέντρου 27 ἑκατομμύρια ἐντύπων. Αἱ συνδικαλιστικαὶ ὀργανώσεις τῶν ἐργατῶν ἐν Γαλλίᾳ ἠῤῥησαν, ἀφ' ὅτου ἐνεσωματώθησαν εἰς τὸ κομμουνιστικὸν Λαϊκὸν Μέτωπον, ἀπὸ 800.000 μελῶν τὸν Μάϊον 1936 εἰς 4.300.000 μέλη τὸν Αὐγουστον.

Ἡ ὁδὸς ἡ ὀδηγήσασα πρὸς τὸ ἰσπανικὸν Λαϊκὸν Μέτωπον ἀκολουθεῖται ἤδη καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ „Δούρειος Ἴππος“ τοῦ Δημητρώφ ἴσται ἐντὸς τῶν τειχῶν τῶν Παρισίων.

Τίποτε ὅμως δὲν μᾶς παρέχει σαφέστερον καὶ διδακτικώτερον παράδειγμα, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς πείσῃ βαθύτερον περὶ τῆς σοβαρότητος τῶν ἀποφάσεων τοῦ 7^{ου} διεθνoῦς κομμουνιστικοῦ συνεδρίου, ὅσον τὰ αἵματηρά καὶ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῆς Ἰσπανίας. Διότι ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν κατὰ γράμμα ἐφαρμογὴν τῶν συνθημάτων καὶ ὀδηγιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ συνεδρίου ἐκείνου. Εἶνε τὰ γεγονότα αὐτὰ ἢ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τοῦ συνθή-

ματος περὶ „Λαϊκοῦ Μετώπου“, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν ἐφθασε τὴν πρώτην μόλις βαθμίδα, εἰς δὲ τὴν Ἰσπανίαν τὸ ἀνώτατον σημεῖον. Ὁ Δημητρώφ εἶχεν ἐκδώσῃ τὸ σύνθημα: „νὰ γίνῃ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας ὑπὸ μιᾶς κυβερνήσεως λαϊκοῦ μετώπου διὰ τὴν ἐπαναστατικὴν προπαρασκευὴν τῶν λαϊκῶν μαζῶν“ καὶ „νὰ ἐξοπλισθοῦν ὅλοι διὰ τὴν σοσιαλιστικὴν ἐπανάστασιν“, διότι „τὴν σωτηρίαν θὰ φέρῃ μόνον ἡ ἐξουσία τῶν Σοβιέτ“!

Ὁ Ἰσπανὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὸ συνέδριον Βεντούρα ἀνεκοίνωσεν ὡς ἐξῆς τὸ ἀκριβὲς πρόγραμμα: „Τὸ προλεταριάτον τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ κόμμα μας . . . θὰ κατατροπώσουν ἐκ νέου καὶ ὀριστικῶς τὸν φασισμόν καὶ τὴν ἀστικὴν καὶ πλουτοκρατικὴν δύναμιν καὶ θὰ ἐπιφέρουν τὸν θρίαμβον τῆς ἐπαναστάσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν . . . Ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν βαδίζομεν μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ πρὸς τὴν νίκην“.

Ἦδη πρὸ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν μοναρχικῶν Κάλβο Σοτέλο, ἥτις ἔλαβε χώραν τὴν 13 Ἰουλίου, 269 ἀνθρώπων ὑπάρξεις ἦσαν τὰ θύματα τῆς ἐρυθρᾶς πανώλους ἐν Ἰσπανίᾳ. Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος κ. Ἀρμενζὼν γράφει π. χ. σχετικῶς τὰ ἐξῆς:

„Εἰς τὴν Μούρσια ἐπετέθη τὸ πλῆθος κατὰ δύο νέων, διὰ τοὺς ὁποίους ἰσχυρίζοντο, ὅτι εἶνε φασισταί. Τοὺς ἐκακοποίησαν εἰς τὸν δρόμον, ἐν τέλει δὲ μία γυναῖκα ἤρπασεν ἕνα πέλεκυν κρεοπώλον καὶ ἀπέκοψε τὰς κεφαλὰς τῶν δύο νέων. Ἡ ἀγρία αὕτη πράξις διεδραματίσθη τὴν 16 Μαρτίου. Οἱ δύο νέοι ὀνομάζοντο Πέδρο Κιοντίλλας καὶ Ἀντώνιο Μαρτινέζ“.

Ὁ διεθνὴς Τύπος ἠναγκάσθη τελικῶς ν' ἀναγράψῃ ἐπίσης τὰς ἀπανθρώπους ἀγριότητας ποὺ διεπράχθησαν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν μαρξιστῶν κατὰ διαταγὴν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐντολέων καὶ ὀδηγῶν των. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ὀνομάσῃ τις ἀριθμούς, οἱ ὁποῖοι, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν μόνον, θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὴν πραγματικότητα. Τὴν 19 Αὐγούστου ἐγνώσθησαν ἐξ ἡμιεπισήμου πηγῆς αἱ ἀκόλουθοι πληροφορίες: Εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης καὶ τὰ προάστεια αὐτῆς εἶχον φονευθῇ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπὸ τῶν Ἐρυθρῶν ἄνω τῶν 6000 ἀνθρώπων· ἐκ τούτων οἱ 1400 εἰς τὸ περίφημον πάρκον Κάζα ντέλ Κάμπο. Εἰς τὰς μεγαλειτέρας φυλακὰς τῆς Μαδρίτης „Καρσέλ Μοδέλο“ ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην 3000 κατάδικοι, εἰς τὰς φυλακὰς Σὰν Ἀντώνιο 1146, ἐν ὅλῳ ἐν Μαδρίτῃ 6000 κατάδικοι. Ἐχω ὅπ' ὄψιν μου τὴν ἐκθεσιν ἐνὸς αὐτόπτου μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν

κατοικίαν του έβλεπε τὸ πάγκον Κάζα ντελ Κάμπο εἰς μεγάλην ἔκτασιν καὶ ἀναφέρει πολὺ διαφορετικοὺς ἀριθμούς. Μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου, λέγει ὁ μάρτυς αὐτός, εἶδα μὲ τὰ μάτια μου 6000 περίπου τυφεκισμούς. Προσθέτει δέ, ὅτι εἰς ἄλλα μέρη τῆς πόλεως, εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐντὸς τῶν κατοικιῶν ἐφονεύθησαν ἄλλαι 20 χιλιάδες ἀνθρώπων. (Ἐκθεσις τοῦ Γερμανοῦ Χάινριχς.)

Καὶ ἄλλοι ἐπίσης αὐτόπται μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἐν μέρει ἤναγκάσθησαν νὰ βλέπουν μέσα εἰς τὰς φυλακὰς τὰς ὁμαδικὰς μπολσεβικικὰς ἀνθρωποσφαγὰς, ἀναφέρουν περὶ ἑκατοντάδων φόνων καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἐνας νεαρὸς ξένος εἶδε πῶς ἐφονεύθησαν τὴν νύκτα τῆς 20 πρὸς τὴν 21 Αὐγούστου εἰς τὸ „Καρσέλ Μοδέλο“ 200 περίπου ὑπάλληλοι τῶν φυλακῶν καὶ πῶς τὴν ἐπομένην ἐτυφεκίσθησαν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτῶν 250 μέλη τῶν φασιστικῶν ὀργανώσεων. Τὴν 15 Αὐγούστου εἶδεν, ὅτι ἐφθασεν εἰς τὴν Μαδρίτην ἀπὸ τὴν Ἀλμέρια μία ὁμάς ἐκ 250 αἰχμαλώτων καὶ παρεδόθη ἀπὸ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν εἰς τὴν ἐρυθρὰν πολιτοφυλακίαν, ἣ ὁποία ἐτοποθέτησεν ἀμέσως 240 ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοὺς εἰς τὸν τοῖχον καὶ τοὺς ἐτυφέκισε μέσα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Μόνον τοὺς ὑπολοίπους 10 ὠδήγησε τὸ ἐρυθρὸν ἀπόσπασμα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ „ἐκτελέσῃ“ οὕτω τὴν ἐντολήν, ἣ ὁποία τῷ εἶχεν ἀνατεθῇ! Ὀλίγον ἀργότερον ἐφονεύθησαν οἱ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φασιστῶν Ρουῖζ ντε Ἄλντα, Φερνάνδο Περίμο ντε Ριβέρα, Κουέστα καὶ Βάλντες.

Ὀλόκληρος ὁ γερμανικὸς λαὸς πενθεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐπὶ συμπατριωτῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν κατὰ τὸν φρικτότερον τρόπον, πεσόντες θύματα τοῦ συρφετοῦ τῶν ἐρυθρῶν δολοφόνων. Ταξιδεύοντες εἰς Ἀμβούργον διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ συνέδριον ἐλευθέρου καιροῦ καὶ ἀναφυγῆς τῶν ἐργαζομένων, ἐφονεύθησαν ὑπὸ μιᾶς ὁμάδος Μπολσεβίκων οἱ τέσσαρες συμπατριῶται καὶ μέλη τοῦ κόμματός μας Γκαϊτγε, Ντάτο, Χόφμαϊστερ καὶ Τράϊτς. Δύο ἐξ αὐτῶν, μετὰ μίαν μακρὰν δῆθεν „ἀνάκρισιν“, ὠδηγήθησαν ὅπισθεν ἐνὸς ἐργοστασίου, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἐτοποθετήθησαν ὀλίγον περαιτέρω εἰς ἓνα τοῖχον καὶ ἐτυφεκίσθησαν. Ὡς ἐξηκριβώθη ἀργότερον, ἐξετέλεσαν οἱ κακοῦργοι τὸ αἱματηρὸν τῶν ἀνοσιούργημα ὅχι μὲ σφαίρας, ἀλλὰ μὲ σκάγια! Ὁ Χόφμαϊστερ καὶ ὁ Τράϊτς εἶχον τὸσον παραμορφωθῇ, ὥστε μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ μόνον ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν κατέστη δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης

τῶν. Πολλοὶ ἄλλοι Γερμανοὶ ἐτραυματίσθησαν ἢ ἐζημιώθησαν εἰς τὴν περιουσίαν τῶν. Τὸ μέλος τοῦ κόμματός μας Χὰνς Χάνερ ἐδολοφονήθη, καθ' ἣν στιγμήν μετέβαινε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν. Ἡ οἰκία του ἐλεηλατήθη, ἣ δὲ σύζυγός του ἀφένθη ἄνευ ὀβολοῦ.

Ὅχι μόνον εἰς τὴν Μαδρίτην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν λοιπὴν χώραν εἶνε ἀναρίθμητοι αἱ ἀγριότητες τῶν Ἐρυθρῶν. Εἰς τὸ Λόρα ντελ Ρίο ἐφονεύθησαν 187 πρόσωπα, εἰς τὴν Κωνσταντίναν 250. (Ἐφημερίς „Ντιάριο ντε Νοτίσιας“, Λισσαβών.)

Εἰς τὴν Καρθαγένην ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν 600 ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλίται μὲ λίθους κρεμασμένους ἀπὸ τὸν λαιμόν τῶν. (Ἐφημερίς „Γκερμάνια“.) Εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Μπαένα κατέσφαξαν οἱ κομμουνισταὶ μὲ πελέκεις καὶ μὲ ξυράφια 180 πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ἱερέα τῆς Σάντα Μαρία Μαγιόρ, ὡς καὶ πολλὰς γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Τῶν γυναικῶν εἶχον ἀνοίξῃ τὴν κοιλίαν. (Ἐφημερίς „Σέκουλο“.) Δύο γεωργοὶ ἀπὸ τὴν Μαλάγαν διηγοῦνται περὶ τοῦ ὁμαδικοῦ φόνου αὐτόθι ἄνω τῶν 400 ἀνθρώπων, τινὲς τῶν ὁποίων, μὲ βάρη δεμένα εἰς τὰ πόδια τῶν, ἐρρίφθησαν εἰς πηγάδια, ἄλλοι δὲ προσεδέθησαν εἰς τὰς σὺνδρας ἱππῶν καὶ ἐσύρθησαν κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. („Σέκουλο“.) Ὁ Ἰταλὸς προξενικὸς πράκτωρ Σολαβεράνι ἀφηγεῖται, ὅτι ἓνα κορίτσι 16 ἐτῶν ἔρριψε τὸν πρῶτον πυροβολισμόν ἐπάνω εἰς ἓνα αἰχμαλῶτον. (Ἐφημερίς „Τὸ Μέτωπον“, Ζυρίχη.)

Εἰς τὸ Ροζάλ ντε λὰ Φροντέρα ἔκλεισαν οἱ κομμουνισταὶ 40 ἀνθρώπους ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἔκανσαν ζωντανούς. („Ἐφημερίς τῆς Γενεύης“.) Εἰς τὴν Ρούντα ἐφονεύθησαν 400 κάτοικοι· 200 περίπου ἐξ αὐτῶν ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν Τάγιο. („Τάϊμς“.) Εἰς τὸν Ἅγιον Σεβαστιανὸν ἐτυφεκίσθησαν τὴν 14 Αὐγούστου 51 ὁμηροὶ. („Ἐβενινγκ Στάνταρτ“.) Εἰς τὸ Ἀλμενδραλάγκο εἶδρον τὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο τὰ πτώματα πολλῶν αἰχμαλώτων καὶ φυλακισμένων σταυρωμένα ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς φυλακῆς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. 80 τῶν ἀτυχῶν τούτων εἶχον κατὰ ζωντανοί. („Σέκουλο“.) Εἰς τὴν Καρθαγένην ἔδεσαν 50 ἐθνικόφρονας πολιτοφύλακας ἀνὰ δύο, τὸν ἓνα ἀπὸ τὸν λαιμόν τοῦ ἄλλου, τοὺς ἐκρέμασαν κατόπιν τεμάχια σιδήρου πρὸς ἐπιβάρυνσιν καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ πλοῖον τῶν Ἐρυθρῶν „Σίλ“, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς φυλακὴ. („Νταίηλυ Μαίηλ“.) Ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ „Ζουρνάλ“

των Παρισίων κ. Εμίλ Κοντροναγιέ ἀνήγγειλεν ἀπὸ τὸ Ἑλ Ἀραχάλ, ὅτι οἱ Ἐρυθροὶ ἔκλεισαν εἰς τὴν ἐκεῖ φυλακὴν 30 ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ, ἔχυσαν ἐντὸς τῆς φυλακῆς δι' ἐνὸς παραθύρου πετρέλαιον καὶ ἔρριψαν κατόπιν καίοντα πυρεῖα ἐπὶ τοῦ πετρελαίου. („Νταίηλυ Μαίηλ“.)

Αἱ περιγραφαί, τὰς ὁποίας συνεχῶς λαμβάνομεν περὶ τῆς ἐξοντώσεως ἱερέων καὶ τῆς ἀτιμώσεως καλογραιῶν, εἶνε ἀπίστευτοι. Μερικὰ παραδείγματα: Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταρραγόνας καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Λερίδας ἐφονεύθησαν. („Ἐφημερίς τῆς Γενεύης“.) Ὁ Ἀμερικανὸς Χένρυ Χάρρις γράφει, ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς ἐντὸς τῆς φυλακῆς τοῦ ὁμαδικοῦ φόνου 150 μοναχῶν εἰς τὴν Βαρκελώνην. („Ματέν“.) Εἰς τὸ Πιεδραλβέξ ἐφονεύθη ὁ ἡγέτης τῶν καθολικῶν ἐργατῶν Δὸν Διμάς Μαδαριάγκα. („Ἐφημερίς τῆς Γενεύης“.) Εἰς τὴν Ταρραγόναν ἐτυφεκίσθησαν ὅκτω ἱερεῖς· ἓνα μοναχὸν κατεπάτουν οἱ Ἐρυθροὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν μὲ τὰ χονδρά των ὑποδήματα, ἐν τέλει δὲ τὸν ἐτυφέκισαν. (Ἐκθεσις τοῦ Γερμανοῦ Χάιν Χάουσμαν.) Διαρκῶς ἀναγγέλλονται ἀποτρόπαιοι πράξεις, ὥς ὁ ἀποκεφαλισμὸς ἱερέων καὶ ἡ περιφορὰ τῆς κεφαλῆς των ἀνὰ τὰς ὁδοὺς. Εἰς τὴν Βαλέντσιαν ἐτυφεκίσθησαν καλόγραϊαι καθ' ὁμάδας, τὰ δὲ πτώματά των ἀπετεφρώθησαν δημοσίᾳ. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀδρέρο, τοῦ Λὰς Κάζας καὶ τοῦ Τορρές ἐξωντώθησαν κατὰ τὸν φρικωδέστερον τρόπον. (Ἐφημερίς „Γκερμάνια“.) Ὁ τραγικὸς αὐτὸς κατάλογος θὰ ἠδύνατο νὰ συνεχισθῇ ἀνεὺ τέλους. Πολλάκις συμμετείχον εἰς τοὺς φόνους καὶ παιδιὰ. Οὕτω γράφει ὁ κ. Ραφαήλ Ὀριόλ ἀπὸ τὴν Λὰ Χαμπάνα, ὅτι εἶδεν εἰς τὴν Βαρκελώνην νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν φονέων καὶ ἀρκεταὶ ὁμάδες παιδιῶν ἡλικίας μικροτέρας τῶν 15 ἐτῶν. („Ντιάριο ντε Λὰ Μαρίνα“.)

Δυσαναπλήρωτοι καλλιτεχνικαὶ ἀξίαι κατεστράφησαν, τὸ δὲ ἄνθος τῆς διανοήσεως τῆς χώρας ἐξωντώθη. Ὁ κάτοχος τοῦ βραβείου Νόμπελ Μπεναβέντε καὶ ὁ γνωστὸς δραματογράφος Ἀλβαρὲς Κουϊντέρο ὥς καὶ ὁ καλλιτέχνης Ζουλουάγκα ἐτυφεκίσθησαν. („Νταίηλυ Μαίηλ“.) Εἰς τὴν Βαρκελώνην — γράφει ὁ καθηγητὴς κ. Οὐῶλτερ Β. Σ. Κούκ — ἀπετεφρώθησαν ὁ καθηδρικὸς ναὸς Σάντα Ἄννα καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι, ἐξαιρέσει μιᾶς καὶ μόνης. Οἱ περιφημοὶ πίνακες τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ Βερμέγιο ἀπὸ τὸν 15^{ον} αἰῶνα κατεστράφησαν. Ἐπίσης κατεστράφη καὶ ὁ ναὸς τῆς Σάντα Μαρία ντελ Μὰρ ἀπὸ τὸν 15^{ον} αἰῶνα. Ἀπὸ τὸν ἀρχαιότατον ναὸν Σὰν Πέδρο ντε Λὰς

Πονέλλος, τοῦ 9^{ου} αἰῶνος, μόνον οἱ τοῖχοι παραμένουν ὀρθοί. Τὰ διάσημα παλαιὰ μοναστήρια τῆς Βαρκελώνης καὶ τὸ μέγαρον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἔχουν καταστραφῇ τελείως.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθὲς πρόσωπον τοῦ μπολσεβικικοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος τολμᾷ, εἰς ἄλλας χώρας, νὰ προσφέρῃ τὴν συνεργασίαν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν! Ἡ εἰκὼν τῆς ἐξαγωγῆς ἀπὸ τὰ φέρετρά των τῶν λειψάνων καλογραιῶν ἐν Βαρκελώνῃ ἀποτελεῖ ἐν σύμβολον τῆς βεβηλώσεως παντὸς ἱεροῦ ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Ὅταν δὲ ὁ Ἄντρὲς Νίν, ἓνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ἐξεγερτὰς τοῦ λαοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ ἄλλοτε γραμματεὺς τοῦ ἀρχιμπολσεβίκου Τόμσκν, λέγει: „Ἡμεῖς ἐλύσαμεν τὸ ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα, διότι δὲν ἀφήσαμεν ὀρθιον οὔτε ἓνα ναόν!“ — τότε ὀφείλομεν νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι αὐτὸ εἶνε πλέον ὁ ἀθεϊσμὸς προσωποποιημένος. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ μορφή τοῦ Μπολσεβικισμοῦ!

Καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐπίσης, ὅπως εἰς τὴν Ρωσσίαν τοῦ 1917 καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας, εἶνε ἀπάτριδες καὶ Ἑβραῖοι ὑποκινηταὶ οἱ προκαλοῦντες καὶ διευθύνοντες κατόπιν τὰς μπολσεβικικὰς ἐπαναστάσεις. Ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶνε Ἑβραῖοι, εἶνε ὄντα, τὰ ὁποῖα ἔχουν χάσῃ ἐντελῶς πᾶν αἰσθημα συνδέσμον μὲ τὸ ἔθνος των.

Ποῖος λοιπὸν εἶνε ἰδεολογικῶς καὶ πρακτικῶς ὑπεύθυνος διὰ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν Ἰσπανίαν; Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν εἰς τὴν Μόσχαν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων ἀπεστάλησαν ἐκ Μόσχας εἰς Ἰσπανίαν οἱ Ἑβραῖοι Μπολσεβίκοι Μπέλα Κούν (ὁ „δοιοφόρος τῆς Οὐγγαρίας“), ὁ Νόβμαν, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀποκαλεῖ ἐαυτὸν Ἐνρίκουε Φίσερ Νόβμαν, ὁ Κολζὼφ-Γκίνσμπουργκ, μετημφισμένος εἰς ἀνταποκριτὴν τῆς „Πράβδα“ τῆς Μόσχας, ἐν τέλει δὲ καὶ ὁ διπλωμάτης τῶν Μπολσεβίκων εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν: ὁ Ἰουδαῖος Ρόζεμπεργκ. Εἶνε οὗτοι οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν τρομοκρατῶν τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας. Ἐφοδιασμένοι μὲ πλαστὰ διαβατήρια, τὰ ὁποῖα — παραδόξως — εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον γαλλικῆς προελεύσεως, ἐκτελοῦν εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὸ αἵματηρόν των ἔργον.

Τίποτε δὲν εἶνε τόσον χαρακτηριστικὸν διὰ τὰς εὐθύνas τῆς Μόσχας ὅσον ἡ συστηματικὴ καὶ ὀργανωμένη προσπάθεια τῆς διενδύνσεως καὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ προκληθέντος ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἰσπανίας εἰς μίαν διεθνή σύρραξιν.

Ο Έβραϊος Σβέρνικ, πρόεδρος της εργατικής συνδικαλιστικής οργανώσεως της Σοβιετικής Ρωσσίας, όμολογεί άλλως τε άπρόκαλπτως την πρόθεσιν της αναμίξεως, λέγων: „Τό κεντρικόν κομμάτον . . . καλεί όλους τούς εργαζομένους και τας λαϊκάς μάζας έν γένει της Σοβιετικής Ένώσεως νά παράσχουν όλικήν βοήθειαν πρós τούς Ισπανούς αγωνιστάς, οί όποιοι μέ τό όπλον άνά χείρας ύπερασπίζον την δημοκρατίαν“. („Ισβέστια“.)

Η „Ισβέστια“ της Μόσχας γράφει επίσης, ότι ό πρώτος γραμματεύς του κεντρικού συμβουλίου τών εργατικών συνδικαλιστικών συνδέσμων της Σοβιετικής Ένώσεως απέστειλε πρós τούς Ισπανούς Μπολσεβίκους τό ποσόν 12 εκατομμυρίων ρουβλίων, δηλ. 36 εκατομμυρίων φράγκων. Μ' εύγνωμοσύνην εδήλωσεν ό πρόεδρος της Ισπανικής Δημοκρατίας κ. Άθάνα πρós τόν Έβραϊόν Μπολσεβίκον Κολζώφ-Γκίνσμπουργκ: „Διαβιάσατε πρós τόν Σοβιετικόν λαόν, ότι ή συναντίληψίς του και ή έμπρακτος βοήθειά του μάς συγκινούν βαθύτατα. Ήμην πάντοτε πεπεισμένος, ότι ή μεγάλη Σοβιετική Δημοκρατία δέν θά ήμπορούσεν είμη νά φανή άλληλέγγυος πρós την Ισπανικήν Δημοκρατίαν“. („Εφημερίς του Χρηματιστηρίου“.)

Η Μόσχα προσπαθεί, μέσω τών εις τό έξωτερικόν παραρτημάτων της Κομιντέρν, νά επιτύχη την επέμβασιν και ξένων κυβερνήσεων ύπέρ τών Έρυθρών έν Ισπανία. Ο γαλλικός Τύπος της δεξιás καταγγέλλει διαρκώς προμηθείας γαλλικών άεροπλάνων και γαλλικού πολεμικού όλικού πρós τούς έν Μαδρίτη.

Άπροκαλύπτως οργανοϋνται υπό της „Έρυθράς Βοηθείας“ της Μόσχας χρηματικοί έρανοι εις όλας τας χώρας ύπέρ τών Μπολσεβίκων της Ισπανίας. Ο γενικός γραμματεύς της γαλλικής συνδικαλιστικής οργανώσεως του Λαϊκού Μετώπου Ζουά, ό πράκτωρ Άντρέ Μαλρώ και άλλοι άποτελοϋν τόν σύνδεσμον μεταξϋ τών Γάλλων και τών Ισπανών μαρξιστών. Ο πρωθυπουργός της Ισπανίας Ζιράλ ηνυχάρισται τόν Μπολσεβίκον Κολζώφ-Γκίνσμπουργκ διά την „λαμπράν πρωτοβουλίαν οργανώσεων και προσώπων της Γαλλίας, τά όποια βοηθοϋν δραστηρίως την Ισπανικήν κυβέρνησιν εις τόν άγώνα της“, ανέφερε δέ ιδιαιτέρως υπό την έποψιν ταύτην τόν Ζουά, τόν Μαλρώ και τόν Ιουδαϊόν Ι. Β. Μπλόχ. Έν τέλει δέ εξέφρασε και πάλιν τας εύχαριστίας του πρós τόν „άδελφόν Σοβιετικόν λαόν“. (Εφημερίς „Πράβδα“.)

Πώς πρέπει νά εξηγηθῇ τό γεγονός, ότι ή κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου έν Ισπανία εύχαριστεί ένα Έβραϊόν άπεσταλμένον τών

Σοβιέτ διά την ύποστήριξιν εκ μέρους Γάλλων κομμουνιστών; Αυτό άποδεικνύει, ότι οί πραγματικοί άρχηγοί τών κομμουνιστικών κομμάτων τόσο της Γαλλίας όσο και της Ισπανίας έδρεύουν εις την Μόσχαν.

Είπε ήδη άποδεδειγμένον, ότι αί ανήκουστοι θηριωδία έν Ισπανία διαπράττονται τη ύποκινήσει πρακτόρων της Κομιντέρν. Είπε άποδεδειγμένον, ότι ή Σοβιετική Ρωσσία παρέχει εις τούς Ισπανούς Μπολσεβίκους οικονομικήν, πολιτικήν και έμπρακτον συνδρομήν. Είπε άποδεδειγμένον, ότι τόσο από ιδεολογικής όσο και από πρακτικής άπόψεως τό τελευταίον συνέδριον της Κομιντέρν έν Μόσχα είχε λάβη την άπόφασιν νά εισαγάγη τόν Μπολσεβικισμόν εις την Ισπανίαν, ή δέ Μόσχα προσπαθεί τώρα άκριβώς νά θέσῃ εις εφαρμογήν τό σχέδιον τούτο. Η άμείωτος, μάλιστα δέ και άκόμη περισσότερον ένισχυμένη σήμεραν πρόθεσις της Μόσχας όπως προκαλέσῃ την παγκόσμιον έπανάστασιν καταφαίνεται και εκ του τραγικού παραδείγματος της Ισπανίας. Εκείνος, ό όποιος δέν αντιλαμβάνεται και σήμεραν άκόμη αὐτήν την τόσο φανεράν αλήθειαν, δέν δικαιούται νά παραπονήται κατόπιν διά τας συνεπείας.

Αὐτός εἶπε ό Μπολσεβικισμός εις την θεωρίαν και εις την πράξιν. Μία σατανικής έπινοήσεως παγκόσμιος πανώλης, ή όποία πρέπει νά έξοντωθῇ. Είπε δέ καθήκον παντός ανθρώπου έχοντος συναίσθησιν τών γενικωτέρων εϋδυνών του νά βοηθήσῃ εις τό έργον της καταπολεμήσεώς της. Δέν εἶπε άπλοϋν σχῆμα λόγου, όταν ήμεῖς οί Γερμανοί καλοϋμεν τούς λαούς της γῆς νά συνενωθῶσι κατὰ τοϋ κινδύνου τούτου, εάν δέν θέλουν νά παρασυρθοϋν εις τόν στρόβιλον μιᾶς τρομερᾶς και άνυπολογίστου καταστροφῆς.

Η Γερμανία έδωσε τό σύνθημα τοϋ παγκοσμίου τούτου άγώνος. Ημεῖς οί Έθνικοσοσιαλισταί, ως οί πρώτοι αναλαβόντες την πάλην ταύτην, κατεπολεμήσαμεν επί 14 έτη ως αντιπολίτεσις τόν Μπολσεβικισμόν εις όλας του τας παραλλαγάς και άποχρώσεις. Τό επόρεξαμεν υπό κυβερνήσεις, αἱ όποῖαι ως χαρακτηριστικώς άστικάι δέν είχαν ιδέα καὶ περί της φύσεως, τών επιδράσεων και τών συνεπειών τοϋ Μπολσεβικισμού και ως εκ τούτου παρεκώλων εκάστοτε τό άποφασιστικόν κτύπημα, τό όποιον ήτοιμαζόμεθα νά καταφέρωμεν έναντίον του. Καί φαίνεται σήμεραν ως έν θαῦμα σχεδόν τό ότι, παρ' όλα ταῦτα, επέτυχαμεν νά κατατροπώσωμεν τόν Μπολσεβικισμόν έν τη χώρα μας. Ίσως δέ νά ήτο και έν θαῦμα της υπεράνω όλων

ήμῶν δρώσης υπερκοσμίου καὶ σοφῆς Δυνάμεως, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκμηδένισιν λαῶν καὶ πολιτισμῶν ὁλοκλήρων χιλιετηρίδων ὑπὸ τῆς καταστρεπτικῆς μανίας τοῦ διεθνoῦς μπολσεβικικοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Ἠδυνήθημεν νὰ υπερνικήσωμεν τὸν Μπολσεβικισμόν, διότι ἀντετάξαμεν εἰς αὐτὸν ἕν καλλίτερον ιδεώδες καὶ μίαν ἰσχυροτέραν πίστιν· διότι μέσα μας ἐξηγγέρθη ἡ ἰδέα τοῦ ἔθνους κατὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ συμμαχοῦντος ἀπάτριδος ὑπανθρωπισμοῦ· διότι ἐπρεσβεύομεν μίαν κοσμοθεωρίαν, ἡ ὁποία, ἀντιθέτως πρὸς τὴν μπολσεβικικὴν, εἶνε καλὴ, εὐγενὴς καὶ ἰδεαλιστικὴ· διότι εἰς τὸν ἀγῶνα μας εἴχομεν ὡς ἀφετηρίαν αὐτὸν τοῦτον τὸν λαὸν καὶ ὄχι, ὅπως τὰ ἀστικά κόμματα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν μόρφωσιν· διότι συνεξέξαμεν τὴν δύναμιν τῆς ἰδέας μας μετὰ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, τὴν πολιτικὴν ζέσιν καὶ τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμόν ἐνὸς νεοαφύπνισθέντος ἔθνους· διότι εἴχομεν ἕνα Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδειξε τὸν δρόμον ἀπὸ τῆς σκοτεινοτέρας ὥραν τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου πρὸς τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν φῶς ἐνὸς νέου μέλλοντος.

Εἶνε ἡ ἱστορικὴ ὑπηρεσία τοῦ Φύρερ, τὴν ὁποίαν τῷ ἀναγνωρίζει ἤδη σήμερον ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ὅτι ἔδωσε φραγμὸν εἰς τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας κατὰ τῆς ἐφόδου τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἀνεδείχθη διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ὡς ὁ πρωτοπόρος τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν μεγάλην της πάλιν κατὰ τῶν ἀνατρεπτικῶν δυνάμεων τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀναρχίας. Ἀληθινὸς „ἡ πότις ἀνευ φόβου καὶ ψόγου“, ἔλαβε τὴν σημαίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν στιβαράν του χεῖρα καὶ τὴν ἔφερε, μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλά, κατέναντι τῆς ἀπειλῆς καὶ τῆς ἐφόδου τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως. Μᾶς ἐδίδαξε νὰ περιφρονῶμεν τὸν φόβον καὶ νὰ μὴ χωριζόμεθα ποτὲ τῆς τιμῆς καὶ μᾶς ἐπανέφερεν οὕτω πάλιν εἰς τὰ παλαιὰ ιδεώδη καὶ τὰς παλαιὰς ἀρετὰς τῆς φυλῆς μας.

Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἕν σύνθημα δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ἐδῶ ἀπεδείχθη μ' ἕν παράδειγμα, ὑπὸ ἀφαντάστως δυσμενεῖς συνθήκας, ὅτι ὁ Μπολσεβικισμὸς ἡμπορεῖ νὰ κατανικηθῇ, ἐὰν ὑπάρξῃ ἡ θέλησις πρὸς τοῦτο, ἐὰν χρησιμοποιηθοῦν τὰ ὀρθὰ καὶ κατάλληλα μέσα καὶ ἐὰν ὑπάρξῃ ἡ ἀτερεὰ ἀπόφασις τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς καταστροφῆς μετὰ τὴν συγκέντρωσιν ὅλης τῆς δυνάμεως καὶ ὅλου τοῦ ἀνδρικοῦ θάρρους. Ὁ γερμανικὸς λαὸς ἔχει καταστή ἔτσι πολὺ εὐτυχέστερος. Καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἐπιτύχουν ὅλοι ἐπίσης οἱ λαοί,

εἰς τοὺς ὁποίους ἡ μοῖρα παρέχει τὴν εὐνοίαν τῆς ἀναδείξεως ἀνδρῶν, οἵτινες θὰ τολμήσουν ν' ἀναλάβουν τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Θ' ἀνοίξουν τότε οἱ ὀφθαλμοὶ των. Θὰ ἴδουν καθαρὰ τὸν Ἰουδαϊσμόν εἰς ὅλην τὴν ἔμφυτον καὶ σατανικὴν μοχθηρίαν του καὶ θὰ πεισθοῦν τότε, ὅτι, ὅταν οὗτος ἀναγνωρισθῇ καὶ ἀποκαλυφθῇ, δὲν εἶνε οὔτε ἐμφυῆς οὔτε ἐπικίνδυνος.

Ἀπὸ τὸ γερμανικόν αὐτὸ παράδειγμα ἄς ἀντλήσῃ διδάγματα ὁ κόσμος. Βεβαίως ὁ ἔθνικοσοσιαλισμὸς δὲν εἶνε „ἐμπόρευμα διὰ τὴν ἐξαγωγήν“, αἱ δὲ μέθοδοί του δὲν πρόκειται νὰ ὑποδειχθῶσι πρὸς μίμησιν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἄλλους λαούς. Παρὰ ταῦτα ὅμως, δύναται νὰ εἶναι διδακτικὸς καὶ δι' ἄλλα ἔθνη ὡς ἐκ τῆς πείρας του εἰς τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὁ δὲ τρόπος ἐνεργείας του σχετικῶς ἡμπορεῖ νὰ παρακινήσῃ καὶ ἄλλους λαούς ν' ἀκολουθήσουν τὴν αὐτὴν ὁδὸν καὶ νὰ σωθοῦν οὕτως ἀπὸ βαρυτάτας κρίσεις. Εἴθε νὰ ἐνεργήσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, προτοῦ νὰ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Διότι ὁ κίνδυνος ἐπέρχεται ἤδη πανταχοῦ.

Ἡμεῖς ὅμως οἱ ἔθνικοσοσιαλισταὶ εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι ἐλύσαμεν ἤδη τὸ πρόβλημα τοῦτο, τὸ ἐλύσαμεν διὰ τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Εὐρώπην. Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ τούτου ἀγῶνος, ἔχει καταστή συγχρόνως καὶ ὁ καλλίτερος Εὐρωπαῖος. Ὑπέδειξεν εἰς τὴν πολυτυραννισμένην ταύτην ἡπειρὸν μίαν ὁδὸν πρὸς ὑπερνίκησιν τῆς μᾶλλον ἐπικινδύνου κρίσεώς της καὶ παρέσχεν οὕτως εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης τὴν ἐδκαιρίαν νὰ διδαχθῶσιν ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πράξιν καὶ νὰ λάβωσιν ἀναλόγους ἀποφάσεις. Διότι ὁ ἐρυνθρὸς ἐχθρὸς τοῦ πολιτισμοῦ δορυτοῦται ἀπειλητικὸς εἰς ὅλας τὰς χώρας. Πανταχοῦ εὐρίσκεται ἡ ἀνθρωπότης ἐν κινδύνῳ. Διὰ τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν πλέον δισταγμοί. Πρέπει νὰ εἴμεθα ὅλοι ὠπλισμένοι διὰ νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ὥραν. Ἡ ἐρυνθρὰ Ἀνατολὴ μᾶς ἀπειλεῖ, ἀλλ' ὁ Ἀρχηγὸς μας ἰσταται ἀκλόνητος φρουρὸς. Ἡ Γερμανία, ὡς προπύργιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε ἐτοιμος καὶ ἀποφασισμένη ν' ἀποκρούσῃ τὸν κίνδυνον αὐτὸν μετὰ ὅλα τὰ μέσα εἰς τὰ σύνορά της.

Ἐχομεν ἐξουδετερώσῃ τὴν μπολσεβικικὴν πανώλην ἐν Γερμανίᾳ. Δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον ἐξ αὐτῆς παρ' ἡμῖν. Ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ εὕρῃ ποτὲ πλέον ἐδκαιρίαν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν της. Οἱ τελευταῖοι

σπινθήρες τῆς ὑπόλου ταύτης πυρκαϊᾶς ἔχουν ἀποσβεσθῇ. Οἱ ἄλλοτε ἡγέται καὶ προπαγανδιστὰι τῆς πανώλους ταύτης ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἔχουν φύγη ἔξω τῶν συνόρων τῆς χώρας ἢ φρουροῦνται ἐπιμελῶς. Οἱ ὁπαδοὶ των ὁμως εὗρον, κατὰ μέγιστον μέρος, πρὸ πολλοῦ ἤδη θέσιν ἐντὸς τῆς νέας μεγάλης γερμανικῆς ἐθνικῆς οἰκογενείας. Ὅπου τυχὸν ἀποτολμηθῇ ἐκ μέρους τῆς Μόσχας ἢ ἀπόπειρα ν' ἀναζωογονηθῇ πάλιν ἐντὸς τῆς χώρας μας ὁ Μπολσεβικισμός, θ' ἀντιμετωπισθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόπειρα ἀμέσως μὲ μίαν σκληρότητα, ἢ ὅποια θὰ καταπλήξῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Μόσχαν. Καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπολύτως ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ὅποιον θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ εἰς τοῦτο. Ὁ γερμανικὸς λαὸς τὸ θέλει καὶ τὸ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς. Εἶνε εὐτυχῆς εἰς τὴν νέαν του ἐσωτερικὴν εἰρήνην καὶ δὲν ἔχει καμμίαν διάθεσιν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διατάραξιν αὐτῆς ἀπὸ κανένα καὶ καθ' οἷονδήποτε τρόπον. Τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν κόμμα, ὡς ὁ φορεὺς τοῦ ἀντιμπολσεβικικοῦ ἀγῶνος, ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους καὶ προστατεύει λαὸν καὶ ἔθνος εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὃ στρατὸς δέ, ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐθνικῆς μας θελήσεως πρὸς ἀντίστασιν καὶ ἄμυναν, προστατεύει τὴν Γερμανίαν εἰς τὰ σύνορά της. Αὐτὰ εἶνε τὰ ἰσχυρὰ προπύργια τῆς ἀσφαλείας μας, οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κράτους. Τὸ ἔθνος μας ἠμπορεῖ νὰ ζῇ ἡσυχον ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν των προστασίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐξοπλίζεται ἡ ἐρυθρὰ ἀναρχία ἐν Μόσχᾳ μὲ πυρετώδη ὄργασμόν. Οἱ ἐξοπλισμοὶ της εἶνε ἐπιθετικῆς φύσεως· διότι κάθε ἐρυθρὸν σύνταγμα φέρει ἐντὸς του τὴν θέλησιν πρὸς πρόκλησιν τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως. Κάθε ἐρυθρὸν ἀεροπλάνον, κάθε ἐρυθρὸν τηλεβόλον κατασκευάζεται μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φέρῃ τὸ χάος εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην.

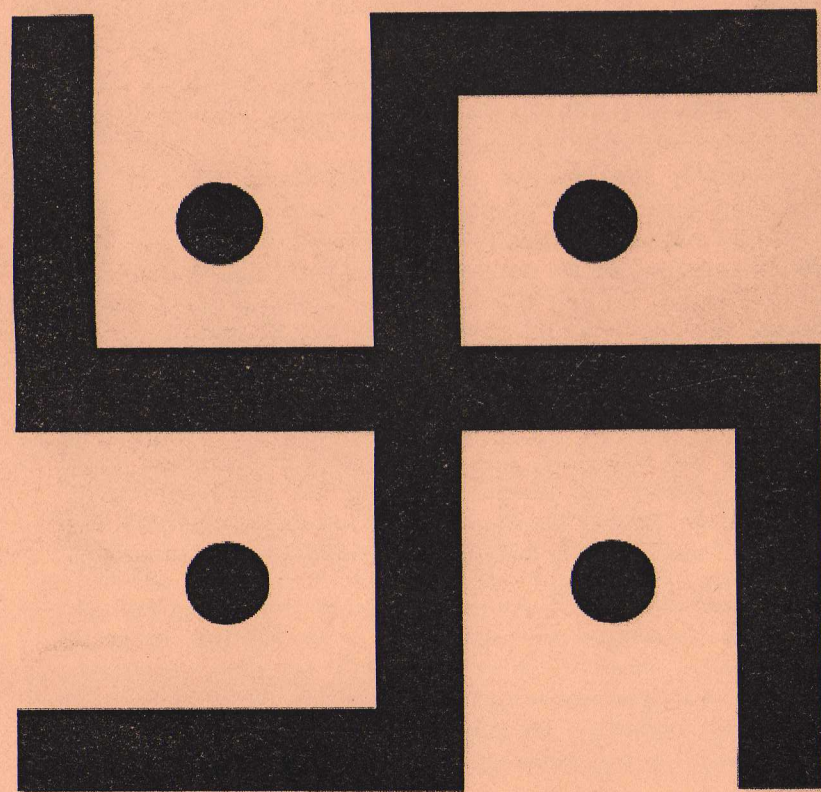
Τί κάμνουν ἄλλα ἔθνη κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου, δὲν γνωρίζομεν· οὔτε ὑπόκειται τοῦτο εἰς τὴν ἰδικήν μας ἐπιρροήν. Δὲν ἠμποροῦμεν βεβαίως νὰ τὰ ἀναγκάσωμεν νὰ πράξουν προνοητικῶς ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ σύνησις. Ὅ,τι ὁμως πράττομεν ἡμεῖς, δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ μοιρολατρικὴν στάσιν ἀναμονῆς καὶ ματαίαν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν ἔθνων ἢ ἀπὸ διακριτικὴν περίσκεψιν ἔναντι τῶν συμπαθειῶν πρὸς τὴν Σοβιετικὴν ἰδέαν, αἱ ὅποια ὀφίστανται εἰς ἄλλας χώρας, ἢ ἀπὸ ἀφηρημένης καὶ ἀνεν οὐσιαστικῆς βάσεως προσπαθείας „συνλογικῆς πολιτικῆς“, ἢ ὅποια θὰ περιέπλεκε τὴν Εὐρώπην εἰς ἓν δίκτυον ἀδιοράτων καὶ ἀνυπολογίστου ἐκτάσεως συνδυασμῶν.

Ὅ,τι πράττομεν ἡμεῖς, ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὸ καθήκον μας καὶ τὰς εὐθύνas μας ἔναντι τῆς Γερμανίας καὶ ἔναντι τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἐρυθρὸν Κρεμλίον ἐπηρέησε σημαντικῶς τὴν δύναμιν τοῦ μπολσεβικικοῦ στρατοῦ διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὁρίων τῆς θητείας. Ὁ Φύρερ δὲν ἤργησε νὰ δώσῃ εἰς τὴν Μόσχαν τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν. Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς διετοῦς θητείας ἐπαγέδωσεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν ἀσφάλειαν ἐκείνην, ἢ ὅποια εἶνε ἀνάγκαία διὰ τὴν προστασίαν μας ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ἀναρχίας.

Ἐὰν ἄλλα κράτη καὶ ἄλλαι κυβερνήσεις προσπαθοῦν μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα νὰ παρουσιάζουν ὡς ἀνάξιον λόγον τὸν κίνδυνον τὸν προερχόμενον ἀπὸ τὴν Μόσχαν, ἡμεῖς δὲν ἀφήνομεν νὰ μᾶς ἐξαπατήσουν· δι' ἡμᾶς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον λέγουν οἱ Μοσχοβῖται Ἑβραῖοι, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, δι' ἡμᾶς ἔχει σημασίαν τὸ τί πράττουν. Τοὺς διεγνώσαμεν ἤδη πολὺ καλὰ καὶ ἐνεργοῦμεν ἔναντι αὐτῶν μὲ ἀποφασιστικὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν, δίδοντες ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν εἰς κάθε πρόκλησίν των.

Ὁ γερμανικὸς λαὸς ἠμπορεῖ τώρα νὰ ἐπιδίδεται πάλιν εἰς τὴν ἐργασίαν του ἡσυχος καὶ ἐν εἰρήνῃ. Τὸ Ράιχ ἐπανεῦρε τὴν ἀσφάλειάν του καὶ εἶνε πλήρως προστατευμένον. Ἡ ἐρυθρὰ ἐφόρμησις ἐξ ἀνατολῶν θὰ καταθρασυθῇ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ φράγματος τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὑπεράνω δὲ τοῦ ἔθνους ἵσταται ὁ Φύρερ ὡς ὁ πιστὸς Ἐκκεχαρτ τοῦ λαοῦ του, δοκιμασμένος εἰς ἡμέρας δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ὠθούμενος ἀπὸ μίαν καὶ μόνην φανατικὴν θέλησιν· νὰ κάμῃ πάλιν τὴν Γερμανίαν ὑπερήφανον, πλουσίαν καὶ εὐτυχῇ. Τὸ κόμμα μας ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας μας εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὃ δὲ στρατὸς ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας μας εἰς τὰ σύνορα. Ἀμφότεροι ὁμως ὑπακούουν χαρωποὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ εἰς τὰ κελεύσματα ἐνὸς ἀνδρός, ὃ ὁποῖος ἵσταται ἐμπρὸς μας ὡς τὸ προπύργιον τοῦ ἰδίου του λαοῦ καὶ ὡς ὁ πρόμαχος μιᾶς καλλιτέρας, εἰλικρινεστέρας, εὐγενεστέρας καὶ εὐτυχεστέρας Εὐρώπης.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ